

BARÇA₅

Revista Oficial FC Barcelona · Febrer 2006

Núm. 19 · 3 Euros

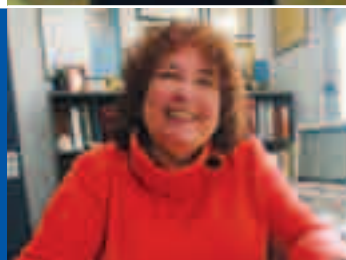

www.fcbarcelona.com

BARÇA₅ I INTEGRACIÓ

El fotògraf Kim Manresa i la seva mirada crítica observen el nou entorn

Anna Cabré

La demògrafa parla de l'evolució de la població ara que ja som 7 milions

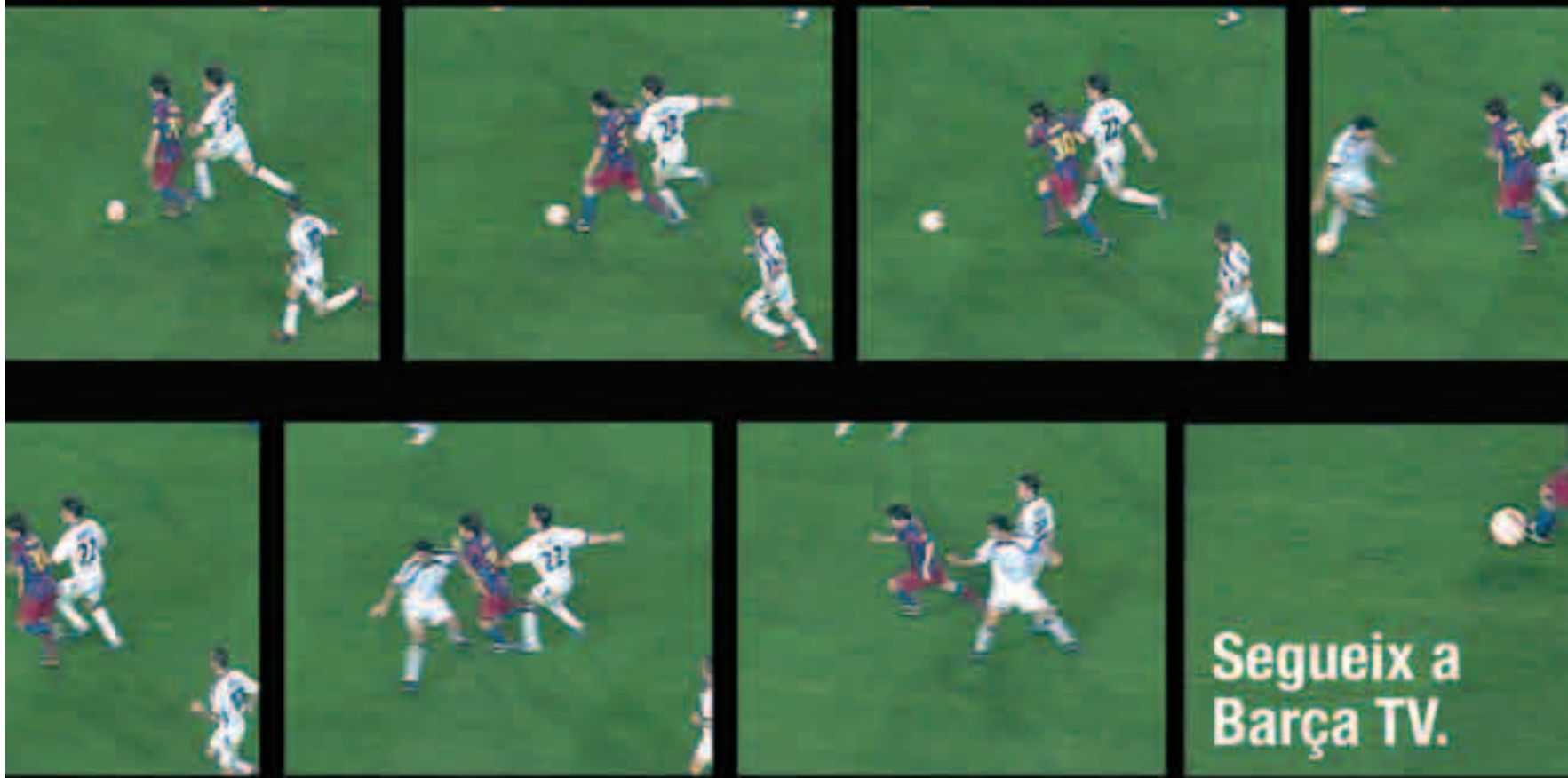

I en 'Simonet'?

Què fa, on viu i com veu el Barça el danès Allan Simonsen

Santa innocència

Ramallets explica un dels gestos més compromesos del vestidor

Segueix a
Barça TV.

el futbol no para a Barça TV.

Abona-t'hi ara per només **4.49** €/mes

TRUCANT al 902 44 40 41*

*Per a no abonats a digital + al 902 170 902

DIGITAL + dial 56

Barça TV

Barça sense parar

FEBRER DEL 2006

Edita: Futbol Club Barcelona

Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona

Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210

Direcció electrònica: revista@club.fcbarcelona.com

Director: Jordi Badia.**Subdirectors:** Eduard Pujol i Toni Ruiz.**Redactor en Cap:** David Saura.**Redactors:** Antoni Aira, Andrea Balducci, Oriol Bonsoms, Carles Cascante, Xavier Catalán, Cristina Collado, Vanessa Fornis, Gustau Galvache, José Manuel Lázaro, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Josep Miquel Terés i Manel Tomàs.**Redactors en pràctiques:** Anna Segura / Kilian Guasch.**Col·laboradors:** Kim Manresa, Juanpe Rodríguez i Manel Lladó.**Disseny i Infografia:** Grupo ADL.**Fotografia:** Arxiu FCB-Seguí, Bevenrain, Centre de Documentació i Estudis, Mundo Deportivo i El 9.**Publicitat:** FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Tèlf. 934963672.**Impressió:** Rotocayfo Quebecor.**Dipòsit Legal:** B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 31 de gener del 2006.

El Barça, com a factor d'integració al país

El FC Barcelona sempre ha reflectit la realitat social del país. Al terreny de joc i a les graderies ha estat una Catalunya en petit. Els nouvinguts s'han adherit al Barça tal com és, probablement perquè els donava un salconduit de catalanitat. Òbviament, el FC Barcelona no ha estat ni l'únic ni el més important instrument d'integració dels immigrants, però sí un dels més directes i més eficaços per a determinats estrats socials.

Observant el moviment que hi ha hagut en el cens de socis, s'identifiquen quatre raons, almenys, que n'han afectat el creixement. N'hi ha derivades de la pròpia trajectòria. Són fàcils d'identificar, de naturalesa institucional i esportiva. Entre les primeres, hi ha la construcció del camp de Les Corts (1922), del Camp Nou (1957) i la posterior ampliació (1982). En aquests tres moments, el nombre de socis fa un salt cap als 12.000, 36.000 i 103.000 socis, respectivament. I entre les segones, hi ha l'impuls que Joan Gamper dona al club a partir del 1908, la primera Època daurada de l'equip, als anys vint i amb Samitier de líder, el Barça de les Cinc Copes de Kubala als anys cinquanta i l'arribada de Cruyff (del 1973 al 1974, el cens s'incrementa de 9.000 socis).

Les altres dues raons que expliquen el creixement social constant del FC Barcelona estan lligades al país. La primera és, bàsicament, política i té efectes dissuasoris -la caiguda dels anys trenta, amb la Guerra Civil- i d'engrescament -la recuperació de la Generalitat i la democràcia explica l'increment dels últims anys setanta: dels 71.000 socis de l'any 75 a 77.600 el 77 i a 103.000 el 82.

La corva de la població de Catalunya no és una línia paral·lela a la dels socis, perquè beuen de fonts distintes, però tenen prou concordança. Per tant, és obvi que el creixement social de Catalunya explica també el creixement social del FC Barcelona. I és aquí on podem explorar l'actuació del club com a vehicle d'integració per als nouvinguts.

Catalunya va rebre el segle passat dues grans onades migratòries. La primera, als anys vint, de Múrcia, Almeria i València i va anar lligada a la demanda de mà d'obra derivada de l'Exposició Universal del 1929 i les obres de construcció del metro de Barcelona. I, la segona, als anys seixanta, d'Andalusia i Extremadura i va anar relacionada amb la crisi agrària i amb la segona fase del procés d'industrialització que va afectar, especialment, el sector metal·lúrgic amb la implantació de grans empreses com la Seat o la Unitat Hermètica.

Rastrear els efectes d'aquesta immigració en el cens de l'entitat depassa l'abast d'aquesta revista. No obstant, sí que es poden treure algunes conclusions ràpides. L'onada dels vint explica el creixement sostingut que hi ha a partir dels quaranta, de la mateixa manera que la dels seixanta explica el de finals de la dècada i anys posteriors i que tan bé va reflectir Manuel Vázquez Montalbán en l'article *Barça! Barça! Barça!* publicat a *Triunfo*.

A l'actualitat, Catalunya està aollint una tercera gran onada migratòria, molt més diversa i que farà que a l'horitzó del 2015 s'arribi a una població de 7,5 milions de persones. I també el FC Barcelona està augmentant la massa social: de 104.000 socis el 2003 als 135.000 actuals. Dels nous socis, un 5 per cent són immigrants.

El Barça sempre ha reflectit la realitat social del país. I els nouvinguts s'hi han adherit sense alterar-ne la naturalesa. La immigració d'avui ja és apreciable a les categories inferiors del club i a la graderia. En la mesura que l'entitat segueixi sent un factor d'integració per a aquests nouvinguts, podem dir que és un reflex de la Catalunya que s'està fent ■

2006

L'ANY EN QUÈ HO POTS GUANYAR TOT.

La Lliga, la Copa d'Europa, la Copa del Rei de futbol... I totes les competicions de les seccions d'handbol i de bàsquet. Aquest any, viu l'emoció del millor espectacle del Barça: tu també pots guanyar-ho tot a betandwin.com.

*Web d'apostes
esportives
autoritzada pel:*

betandwin
●.com

APOSTES ESPORTIVES A INTERNET

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

6 **Venim del sud, venim del nord**
Reflexions sobre el Barça i la immigració

20 **Del Barça des de l'escola**
Entrem a l'aula amb Eto'o i Kim Manresa

26 **Una realitat multicultural**
Els equips del club, reflex del país

38 **Parlem amb Anna Cabré, demògrafa, directora del CED**
"El Barça manté la capacitat per integrar"

EL CLUB DIA A DIA

34 **El pòster**
Ronaldiho, Messi i Eto'o, premis individuals per al talent del grup

44 **La Taquilla de Carles Folguera**
Com viure a prop de l'esport i l'educació

UN CLUB AMB HISTÒRIA

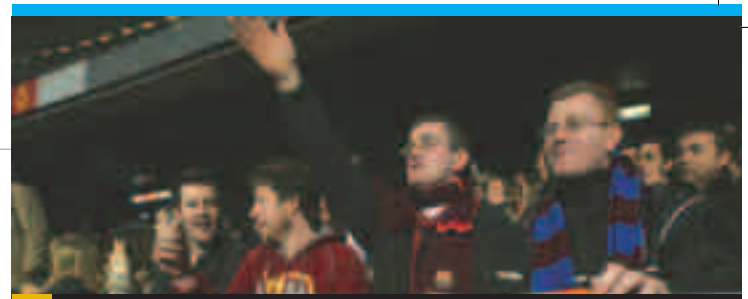
52 **Quina nit. La nit de Rojo**
Barça 2-Manchester 0, a la Recopa'85

54 **L'ex. Allan Simonsen**
25 anys després, on és en 'Simonet'?

SERVEIS BARÇA

60 **El Gran Repte. La caravana del Barça**
Viatja amb l'equip al campionat de Lliga

62 **Els ídols, a casa**
Us presentem els 'Football Champs'

6 Venim del sud, venim del nord. El Barça i el seu rol integrador

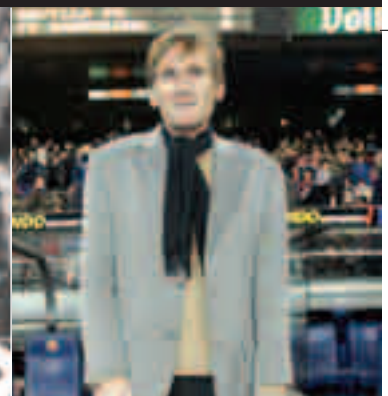
20 Del Barça des de l'escola. Samuel Eto'o visita un col·legi

26 Des de dins. El FC Barcelona, diversitat als vestidors

52 La nit de Rojo. Un golàs del planter

54 L'ex. Allan Simonsen. Què fa en 'Simonet'?

PATROCINADORS

PROGRAMA OFICIAL DE PATROCINI FC BARCELONA

PROVEIDORS

COL·LABORADORS

MITJANS COL·LABORADORS

PATROCINADORS DE SECCIONS

PRINCIPAL BÀSQUET

OFICIAL BÀSQUET

PRINCIPAL HANDBOL

OFICIAL HANDBOL

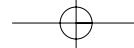
HOGUEI

VENIM DEL SUD, VENIM DEL NORD

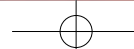
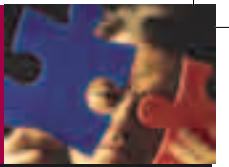
Quina influència ha tingut el FC Barcelona en el procés d'integració de molts dels immigrants que han arribat a Catalunya en les últimes dècades? Quin rol desenvolupa avui? Com ha afectat al club la pluralitat sociocultural del país? Aquestes i d'altres preguntes troben resposta en el monogràfic "Barça i Integració" que podeu llegir en aquest número de la REVISTA BARÇA. Una reflexió pausada per entendre, una mica més, la realitat del nostre club.

■ TEXT: Toni Ruiz | FOTOS: Bevenrain / Kim Manresa

VENIM DEL SUD, VENIM DEL NORD

Al llarg de la seva història el FC Barcelona

s'ha consolidat com a un referent de pertinença per a moltes persones, especialment les arribades de fora de Catalunya. El Barça ha actuat com a catalitzador del procés d'integració social de molts milers de persones. Aquest rol s'ha vist accentuat en els períodes d'integració de les grans onades migratòries que ha viscut el país. Als anys 20, milers de valencians, murcians i aragonesos van arribar a Barcelona coincidint amb la demanda de mà d'obra que va generar l'Exposició Universal del 1929 i la construcció del metro. Als anys 60, més d'un milió d'immigrants, arribats bàsicament d'Andalusia i d'Extremadura, es van concentrar en l'àrea metropolitana de Barcelona, cridats pel procés d'industrialització que vivia Catalunya i fugint de la crisi agrària que afectava les seves regions d'origen. I en l'actualitat es multipliquen les migracions procedents de l'exterior, especialment magribins, tot i que també llatino americans, subsaharians i filipins. Així, s'ha configurat un model cultural d'integració a la societat catalana on la llengua o el propi Barça han esdevingut referents de pertinença al país.

Tant se val d'on venim

Fer-se soci del Barça o declarar-se barcelonista ha estat per a molta gent una manera d'identificar-se amb la seva nova realitat social. Ja ho reconeixia Vázquez Montalbán l'any 1969, en un article a la revista *Triunfo* que reproduïm íntegrament en aquest número: "Es el Barça la única institució legal que une al hombre de la calle con la Catalunya que pudo haber sido y no fue". En aquest sentit, per als nou-

vinguts el Camp Nou ha estat un escenari on sempre ha imperat el principi d'igualtat d'èssers. La pròpia lletra del *Cant del Barça* (1975) és tot un al·legat a la pluralitat de procedències dels socis i aficionats del club.

La realitat interna

La realitat interna del club no ha estat aliena als fenòmens migratoris que ha viscut Catalunya. En aquest sentit, la corba de població de Catalunya i la de socis del club tenen paral·lelismes

prou evidents. Els va tenir a la dècada dels vint, època en què la massa social pràcticament es va triplicar (dels 3.574 socis de l'any 20 es va passar als 9.185 de l'any 30). Coincideix amb la construcció del camp de Les Corts i amb la consolidació del futbol com a esport de masses.

Els paral·lelismes entre la corba de població catalana i la massa social del Barça es tornen a descobrir si analitzem la dècada dels seixanta i els setanta. Durant aquests anys, més de 25.000 nous socis es van donar d'alta (l'any 1969 el club comptava amb 52.817 socis i l'any 1979, amb 79.376). És el Barça de la democràcia, de la presidència de Montal i del Cruyff jugador. Avui els paral·lelismes tornen a ser evidents. Dels 104.000 socis de l'any 2003 hem passat als 134.000 actuals. I entre aquests nous socis, el cens del club ja comptabilitza un 5% d'immigrants. El reportatge 'Un club, un país' s'acosta a la capacitat del Barça a l'hora de cohesionar els nous catalans.

En aquest punt, des de la REVISTA BARÇA també hem volgut destacar el paper del futbol i dels seus ídols en el procés d'integració dels més petits. El cens escolar revela que dels 36.000 alumnes immigrants del curs 2001/02 hem passat als més de 90.000 d'aquest curs. En el reportatge 'Del Barça des de l'escola' repassem què aporta el club i els seus ídols a aquests joves.

La realitat que viu Catalunya també té els seus reflexos en l'esport de base del club. Joves esportistes emigrants o fill de parelles estrangeres residents a Catalunya militen en les categories inferiors o en les diferents seccions del club. Ho tractem amb detall en el reportatge 'Una realitat multicultural' ■

5% dte.
socis FC Barcelona

Aquest any el Barça et farà volar

Volaràs d'alegria i d'emoció. Volaràs als partits de Lliga, als de la Copa del Rei i als de la Champions League. Perquè amb el RACC, l'agència de viatges del Barça, viuràs una experiència inoblidable acompanyant el teu equip i compartint avió amb tots els jugadors. T'imagines un viatge millor? I a més tu, per ser soci del Barça, gaudiràs d'un 5 % de descompte.

Pren partit, viatja amb el Barça.

Places limitades. Truca ara al 902 50 60 70 o entra a www.racc.es

100 anys de confiança

BARÇA! BARÇA! BARÇA!

MAS ALLA DEL FUTBOL

TEXT: MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN

La revista *Triunfo*, espai de debat intel·lectual

Als anys seixanta, *Triunfo*, que des de Madrid dirigia José Angel Ezcurra, era una revista on hi confluïen escriptors i intel·lectuals que reflectien les diverses sensibilitats del progressisme espanyol. Quan el règim treballava per trobar la fórmula de la seva pervivència, *Triunfo* va superar les limitacions del moment proposant un periodisme que combinava reflexió i rigor.

Es un rumor inicial que culmina en estrépito.

Las gentes salen a los balcones a presenciar el espectáculo de cincuenta, setenta, noventa mil personas que inundan todas las calles y avenidas que llevan al Nou Camp. Primero han ido llegando de uno en uno, de cinco en cinco. Ahora es un olear de cabezas agitadas por la prisa de los pies. La gente desde los balcones mantiene una sutil sonrisa en los labios: tal vez se burlen de los que van al fútbol, tal vez los envidien. De momento, la sonrisa les sirve para mantener una máscara de espectadores en su palco de renta limitada, una máscara llena de civilización, de inviolabilidad de territorio soleado y digestivo, el territorio de una hogareña tarde de domingo. En la calle, los coches encallados por las gentes y las gentes encalladas por los coches, componen una fotografía. Sus movimientos se han detenido y en sus rostros puede leerse qué esperan de esta propicia tarde de fútbol. El anciano que asiste cada domingo para confirmarse a si mismo que nadie ha conseguido superar a Piera, Sancho o Samitier; la señora casada que lamenta el corte de pastillas de Fusté; la joven emancipada que tiene incluso una teoría freudina-heideggeriana sobre el estar-en-el-campo de Gallego; el oficinista con cuatro años de bachillerato que acude al campo para dar una lección crítica a los espectadores de las cercanías; el niño que utiliza la camiseta azulgrana como atuendo para estar por casa y tiene en su habitación un póster del equipo (ese póster que siempre se deja a uno o otro de los preferi-

dos, ése injusto póster que traicionó la circunstancial lesión de Fulanito); al acurentado hombre que acude al campo para reñir a los jugadores y compensar lo reacios que son a las broncas de sus propios hijos... Tópico, podrá decirse. Tipología espectadora de esta clase se ve en todos los campos de fútbol de España. Pero aguarden. No sean impacientes. En los ojales de muchas de estas personas que avanzan hacia el Nou Camp hay un escudo de cuatro barras rojas sobre fondo amarillo. ¿A que esto no lo han visto en otros

'el anciano que asiste cada domingo para confirmarse a si mismo que nadie ha conseguido superar a Piera...'

campos de España? Incluso algunos niños agitan banderitas triangulares con idénticos colores. Las gentes hablan mayoritariamente en catalán, en una ciudad en que, según últimas y cultas estadísticas, hay un 40 por ciento de castellano parlantes. Aunque ese 40 por ciento sea engañoso, porque precisamente ahí, junto al quiosco, entre el grupo que espera la señal del urbano para cruzar, surgen extrañas

voces de lengua no menos extraña:

“Ecorta tú, abui chuga el Fusté?”

Es la versión xarnega de: “Escolta tú. Avui juga el Fusté” (“Oye tú, ¿hoy juega Fusté?”). También este público sería insólito en cualquier otro campo de España. Como serían insólitos esos coches que pugnan por pasar entre el alud de cuerpos humanos impenetrables y que en el cristal trasero, sostienen el reclamo: “Parleu català” (Hablad catalán). En muchos de esos coches tiembla lentamente (la marcha es lenta) la bandera del Barça y la de Cataluña. Pregunten al público. Casi todos sabrán contestar que Wilfredo el Velloso, en fin (dejémoslos de bromas verbales) Guifré el Pilós fue quien diseñó esta bandera. Aquel heroico grafismo, tan distante de los que disfrazan Tuset Street, se hizo a base de cuatro dedos entintados de la sangre del Pilós y después pasados, con empaque histórico, sobre la pulimentada cara de un escudo. Les sorprendería la capacidad de recuerdo de estas gentes, que comentan que Pujol no es extremo, que Reixach no es extremo, que no tenemos extremos, que Zabala no es medio defensivo, que Ramoní está por estrenar, que no tenemos medio defensivo. Todos los públicos normales y corrientes utilizan a su equipo como un medium en el juego espiritista de trabar relación con la victoria o la derrota. Es un juego sado-masoquista que está en la entraña misma de toda competición, en la que hay un vencedor o un vencido. Y este deporte-espectáculo exige vencedores y vencidos. La prueba es que ante el recurso coexistente del empate se inventaron puntos positivos, para que siempre hubiera un vencedor moral. El equipo del Club de Fútbol Barcelona, del Barça, también actúa como medium, pero me atrevería a decir que, después del contacto espiritista con la victoria o la derrota, queda un ulterior contacto, tan sutil que permanece al nivel de presentimiento; pero sin duda evidente para cualquiera que haya estado en Cataluña no sólo de paso. El medium establece contacto nada más y nada menos que con la propia historia del pueblo catalán. Creo que el temple moral de este espectador incondicional del Barça, y aunque él no lo sepa e incluso Espriu ni siquiera se lo haya planteado, es calcado al del hombre del poema de Espriu: *Asaig de Càntic en el temple*. El hombre empieza a decir que está cansado de su tierra, que le gustaría alejarse hacia el Norte, donde dicen que la gente es limpia, noble, culta, rica, libre, despierta, feliz. Pero si así lo hiciera, su pueblo le diría: “Como el pájaro que deja el nido, así es el hombre que marcha de su lugar” El hombre nunca se irá, nunca traicionará el pacto entrañable: “Mas no he de seguir jamás mi sueño / y aquí me quedaré hasta la muerte. / Pues yo también soy cobarde y salvaje / y amo además, / con desesperado dolor, / esta mi pobre, / sucia, triste, desgraciada patria.”

Este espectador catalán está muy castigado por la historia. En la supervivencia del Barça se ha consumado uno de los

escasos salvamientos del naufragio. Es el Barça la única institución legal que une al hombre de la calle con la Cataluña que pudo haber sido y no fue. Y con este medium mantiene una relación ambivalente de amor y rechazo, de fanatismo y crítica despiadada, aunque una y otra vez vuelva, domingo tras domingo, al Nou Camp. “Mas no he de seguir jamás mi sueño / y aquí me quedaré hasta la muerte”

Dice el cantor de Espriu, e igual podría decir el socio barcelonista porque él ama, precisamente con dolor, a este equipo en el que ha delegado su derecho a la épica.

Crónica de un partido

Cuando Pujol corre, se para, hace caer el defensa que le marca, es para evitar la subterránea tarascada, centra sobre la puerta con una precisión que sólo puede provenir de una pasión que enrojece la punta de su bota, el público está plenamente colmado. Hay jugadores que encarnan perfectamente una determinada parcela de las necesidades mitológicas del público. Pujol es honrado (Aquest sí que va de cara a la barraca “Este sí que va directo a marcar gol”), Pujol es trabajador (No dóna mai una pilota per

sí mismo y que pocos jugadores llegan a alcanzar esta plenitud representativa; Samitier, Sancho, Escolá, Basora, Golzalvo III, Biosca, Ramallets, Segarra, Olivella, agotarían prontamente la lista.

Y de los pies de Pujol llega casi la victoria. Marca un gol, facilita otro a Reixach y, aunque ausente del gol que marca Zaldúa, también estaba allí, muy cerca, por si acaso. Este público es un público duro. Tal vez sea el público de España más crítico con su propio equipo y sus entusiasmos sólo acompañan las victorias más decantadas. El Barça va ganando al Bilbao por 3 a 0; los gritos de Barça, Barça Barça! crearon como una espuma aplastante que sirve de techumbre al más hermoso estadio de España.

Pero, de pronto, la inspiración poética de Reina parece haber cesado. Le han magullado las piernas y no hay duda de que la inspiración poética de un futbolista nace en las células de sus pantorrillas. Y esto se contagia. Se le contagia a Torres, a Gallego, al propio Eladio, hasta ahora el defensa más seguro de la presente Liga. El Bilbao marca dos goles. Tres a dos. El talante del público ya ha cambiado nuevamente. El equipo vuelve a dolerle, vuelve a ser... “esta mi pobre, / sucia, triste, desgraciada patria”.

‘Tres a dos. El talante del público ya ha cambiado nuevamente. El equipo vuelve a dolerle, vuelve a ser... “esta mi pobre, sucia, triste, desgraciada patria”

perdida “No da nunca una pelota por perdida”), es sencillo, modesto e inspirado. También como La Ventafocs ‘Cenicienta’ ha tenido que sufrir humillaciones sin cuento antes de que el príncipe lo emancipara. De Pujol, un técnico azulgrana llegó a decir: “Es una invención de la prensa”. Además resulta que el príncipe liberador de Pujol ha sido el propio público.

Ha sido la presión de la opinión la que ha obligado a la repesca de Pujol del Sabadell. De ahí que el público vea en Pujol una afortunada inversión de afecto. Y este partido lo protagoniza Pujol, que se zafa una y otra vez (para decirlo en lenguaje periodístico especializado) del marcate alterante de Igartua, Zugazaga y Estéfano. No importa que Marcial esté realizando su mejor partido de la temporada, ni que Reixach se autolimite lo suficiente como para no perder regate, ni que Reina se lance en palomitas poéticas a parar pelotas que Sadurní detendría levantando un dedo. El héroe preestablecido es Pujol, como en la temporada anterior lo era Gallego. Y nos atreveríamos a decir que Pujol es representativo de la imagen que el catalán medio se forja de

Y cuando el árbitro pita el final un minuto después, se descompone el gesto de la expectación y los cuerpos relajados protagonizan la odisea de la salida, los comentarios vuelven a recoger la ambivalencia de la fiesta. Sí, pero no. Marcial ha estado muy bien. Marcial es un paquete. Gallego vuelve a estar en forma. Gallego es un colador. Fusté muy bien. A Fusté que lo jubilen. Reina lo para todo. Reina siempre ha puesto nervioso a Gallego. Sólo Pujol está fuera de discusión. Pujol ¡Pujole! El encarna mejor que nadie la tipología del jugador que el público del Barça quiere. El público siempre se ha mostrado reservón ante jugadores de clase que no unieran a esta cualidad el requisito indispensable de la combatividad. El caso Suárez fue una demostración. Sin duda el mejor jugador español desde los tiempos de Samitier, y, sin embargo, nunca contó con un público incondicional como Kubala o Pujol. Eran sus maneras que el público no compartía, como no compartió posteriormente las de Pereda, jugador de temperamento similar, y como muy probablemente no tarda en disenter del estar-en-el-campo de Marcial. Este público admira más las buenas intenciones que los logros y es muy capaz de redimir las torpezas bien intencionadas del incansable Zaldúa, pero no la pelota perdida de Suárez por no correr, o al menos por no hacer el amago de correr.

Un análisis del lenguaje convencional empleado por el público daría una traducción exacta de lo que se espera de un jugador: sudar la camiseta’ el mejor elogio; “gandules’ el más rápido y peor insulto”; “A pico y pala los pondría yo un deseo”; “juegan cuando quieren”: un acusación... Cincuenta y cinco mil socios respaldan esta manera de ver las cosas, aunque hay dos sectores bien delimitados y definidos en el momento de exprese el público de tribuna, correcto, adinerado a secas o muy adinerado educado en la parsimonia contemplativa de un partido de tenis; y el público del resto del campo, cáustico, agresivo, emocionado, básicamente popular. Un público social, como diría un joven católico progresista de nuevo cuño ■

El terratrèmol que va provocar un intel·lectual parlant del Barça

La publicació a la revista *Triunfo*, el 25 d'octubre del 1969, de l'article de Manuel Vázquez Montalbán que reproduïm en aquestes dues pàgines, va tenir un gran impacte a l'època. Per la naturalesa de la revista i per l'objecte de l'anàlisi. Una revista feta per intel·lectuals que podia parlar de la guerra freda, del sorgiment del Tercer Món o de la cultura d'esquerres, observant el Barça i el seu paper en la nova realitat del país! El mèrit de Vázquez Montalbán va ser el seu atreviment i la seva capacitat per abordar qüestions que, per molts, estaven allunyades de les coses importants.

UN CLUB, UN PAÍS ESP AIS COMPARTITS

Catalunya és un país d'acollida, i el Barça, més que un club. Amb aquestes dues idees es pot fer tota mena d'aritmètica sociològica, i articular un discurs autocomplaent, que dibuixi una societat pràcticament perfecta. La realitat, però, s'alimenta de matisos i el retrat final acaba presentant arestes que no s'han de perdre de vista.

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Juanpe Rodríguez i Manel Lladó (El 9) / Bevenrain / Guillermo Barberà

És cert que Catalunya ha acollit cíclicament grans fenòmens migratoris, i que en conjunt els ha sabut integrar. Però també és veritat que per aconseguir-ho es necessita temps i que es tracta d'un procés complicat perquè pel camí es modifiquen escenaris i paisatges humans.

Al darrere d'una descripció lírica sempre s'hi amaga una prosa més amarga, amb històries personals que deriven de la dificultat d'un encaix que depassa els termes econòmics i que té molt a veure amb un joc d'equilibris entre elements culturals diversos. En aquest marc, i abans de situar el nouvingut al país, s'han de considerar diverses realitats. Una, que en aquest 2005 la força mediàtica que envolta el futbol és molt potent. Segurament com mai ho ha estat abans.

El futbol, només un joc?

El futbol és entreteniment i es pot consumir com a tal, però també és habitual viure'l instal·lats en la passió. O en l'emoció, que se situa un punt per sota en intensitat, però que demana igualment la implicació,

el decantament cap a algun dels equips que s'enfronten. Dit d'una altra manera: quan veiem un partit de futbol amb dos equips que no són el nostre –pensem en un partit de la Bundesliga o en una eliminatòria de la Copa de la UEFA–, poques vegades fem la tria de qui volem que guanyi en funció de l'esquema de joc que proposa. No és únicament l'espectacle allò que marca les nostres preferències. Inconscientment fem una tria. Decidim que guanyin els blaus o els vermells en funció de criteris subjectius. Aquesta tria no respon a una valoració del joc, de si és ofensiu o de si és avar a l'hora d'anar a buscar el gol. L'element de pell, subjectiu, emocional, és definidor del futbol. Per tant, el futbol és espectacle? Sí. Però, només espectacle? No, perquè ens exigeix una implicació que pot tenir connotacions simbòliques que depassen la competició i el rectangle de joc.

El país d'acollida

Segona idea. Imaginem-nos una persona acabada d'arribar que no sap res de la història del país que l'acull i que amb prou fei-

nes pot reconèixer els seus símbols. En aquesta situació, avui molts immigrants acabats d'arribar a Catalunya podrien pensar que la bandera nacional és blau i grana. O és que pels carrers de qualsevol gran ciutat sabríem trobar-hi més símbols grocs i vermells que blaugranes? No es tracta de jutjar si això és bo, o si caldria que fos d'una altra manera. Aquesta afirmació senzillament res-

“En última instància la integració és tenir temes comuns de conversa, i el Barça els genera”

pon a un exercici d'observació estricta. Què veiem al nostre voltant? La presència simbòlica del Barça a Catalunya és incontestable i la majoria de vegades, espontània. És la suma de petites adhesions, que la converteix en una realitat que difícilment pot passar desapercebuda per al nouvingut. Segons el sociòleg Salvador Cardús, “aquesta situa-

La força del Barça, a través del gest del crac

Vicent Partal, que és Premi Nacional de Periodisme 2005, explica a la REVISTA BARÇA que des de la redacció de Vilaweb al barri del Raval, va observar com un pare i el seu fill, en ple Ramadà, es feien una fotografia al costat del gat de l'escultor colombià Fernando Botero. Vestits de festa, de diumenge, amb la gel·laba, pare i fill van triar el gest més característic de Ronaldinho per immortalitzar el moment. “En aquella foto la mà del brasiler unia la realitat del país amb les il·lusions de futur d'una família que, a la vegada, manté un element cultural tan definidor com la seva festa sagrada”. Partal afegeix: “El paper integrador del Barça em sembla indiscutible, i aquest n'és un bon exemple”.

Joves treballadors immigrants al mercat de la fruita de Mercabarna xuten una pilota i mostren una samarreta del Barça

Imatge d'un bar a Girona el dijous 26 de gener. El Barça juga a Saragossa en partit de Copa i el partit es pot veure per televisió

ció no ens pot estranyar perquè la simbologia nacional està lligada a ambients, a cercles o activitats polítiques, i la del Barça, no. Els símbols del club no tenen aquest contingut estrictament polític i conserven la capacitat de penetrar per tot sense causar cap mena de rebuig”.

Avui doncs, el Barça és a l'escola –el pòster de Ronaldinho al suro de la classe de tercer; al bar, amb la companyia del primer cafè del dia en un bar de fum de caliquenyo, remor de dominó i taules verdes com un camp de futbol, amb el tapet per fer-hi la partida. El Barça és viu a la ràdio –oh, la del despertador!, i a la del cotxe, i al minitransistor, i a l'MP3 d'última generació-; el Barça també treu el cap a la televisió –per a molts, a totes, a tothora, i a tots els canals i cadenes-, i als diaris i a la premsa digital. Als vestidors de les grans empreses es parla dels resultats a

l'última jornada de la Lliga de Campions, i a la bastida, a l'obra, enmig d'una activitat constructora que ocupa milers i milers de persones arribades d'arreu, el futbol i el Barça continuen sent el nexce en comú de converses amb accents i procedències variadíssimes. Aquesta mateixa experiència també es repeteix cada mitjanit a Mercabarna, on el pagès del Baix Llobregat treu pit davant d'un pagès del Maresme. “Ja t'ho deia, ja t'ho deia!”, mentre recorda una nova proesa futbolística. No estan sols. Els seus comentaris són compartits, passen a ser del grup, i el grup és divers. Nois magrebins, d'altres d'El Salvador i uns quants polonesos. El Barça es converteix en el vincle imperceptible que va teixint un lligam invisible al país, a partir de la passió d'un golàs, d'una targeta que l'àrbitre s'ha estalviat quan no tocava o de la mà prodigiosa del Víctor Valdès.

El sociòleg Cardús busca una imatge per explicar situacions com aquesta i sintetitza el què vol dir integració assegurant que “en última instància és tenir temes de conversa, tenir coses per compartir, per posar en comú. I el Barça és molt potent en aquest àmbit. A banda també hi ha l'aspiració col·lectiva de la victòria, que és un altre element molt eficaç per integrar”. Però aquests mecanismes no són nous. Amb una intensitat diferent, ja van funcionar als anys 60 i 70, i ho van fer amb èxit.

El món en la societat de la informació

El Barça té una presència constant als carrers del país (a l'interior, a comarques i a la gran urb), i això fa que aquesta presència sigui fàcilment perceptible per algú que acaba d'arribar-hi. És difícil passar un dia a la ciutat i no sentir parlar de Rijkaard, i de Puyol, i no

*Afionats al futbol i al Barça
disposats a veure el partit
Saragossa-FC Barcelona de Copa*

Sense cita prèvia

El Barça juga a Saragossa i el partit es pot veure per televisió. Agafem la càmera i sense cita prèvia entrem a dos bars. Un a Girona i l'altre a Tarragona. Es repeteix la imatge. Grups de joves pendents del partit. N'hi ha de nascuts a Catalunya i d'altres que han nascut fora. La imatge mostra la Catalunya que comparteix la il·lusió per una mateixa victòria, al marge de procedències. Els jugadors del Barça corren pel terreny de joc de La Romareda aliats a la transcendència social que s'amaga darrere del seu esforç. Sense cita prèvia, les imatges que acompanyen aquest reportatge mostren com, a la callada, el Barça exerceix el seu paper de cohesionador social.

*Un bar de Tarragona, amb immigrants
pendents de la televisió, la nit que el Barça
juga l'anada dels quarts de final de la Copa*

BARÇA I INTEGRACIÓ

veure les imatges d'un gol que la televisió insisteix a repetir. O un nen satisfet que torna d'escola amb una samarreta blaugrana. Aquesta presència espontània però constant, fa que sigui molt fàcil identificar que hi ha alguna cosa que es diu Barça, i que també sigui senzill accedir-hi i acostar-s'hi.

Si anar al Camp Nou vol dir comprar una entrada, és a dir, demana un esforç econòmic que en molts casos se situa lluny de les possibilitats econòmiques del nouvingut, situar-s'hi emocionalment a prop, sí que és fàcil. Només cal la voluntat, el gest individual i passar de la taffereria inicial a la implicació efectiva.

Però encara hi ha un altre element que està lligat a la societat de la informació, i a la manera com s'han escurçat les diferències entre qualsevol punt del món. Diuen que un dels

tes, i de gent que aplaudeix, somriu i s'abraça en un estadi. És evident que avui Ronaldinho o Eto'o són dos cracs del Barça, però també ho és que aquestes dues estrelles depassen l'espai físic i emocional que ocupava el FC Barcelona de Kubala als anys 50, el de Cruyff als anys 70 i el de Maradona als 80. Avui Ronaldinho i Eto'o són dos esportistes d'un futbol globalitzat. Això explica que quan l'immigrant arriba a Catalunya, amb molt poques hores, pugui identificar el país amb el somriure i la velocitat de Ronaldinho, i la seva nova realitat social amb les gambades de gasela de l'Eto'o. El periodista Antoni Bassas manté que el Barça és un bon agafador per obrir la porta del país —la de la convivència— als nous catalans i apunta que “només cal veure tot d'immigrants al carrer l'endemà de guanyar l'última lliga”.

Veus de prestigi avalen la força integradora del club recordant que “només calia veure tot d'immigrants al carrer l'endemà de l'última lliga, la dissetena”

elements que estimula la immigració del sud al nord —o per ser més precisos, del món que passa gana al món de l'opulència—, és, en part, la manera com aquests grups de població descobren gràcies a la televisió que hi ha una altra realitat que, en aparença, és molt més còmode que la pròpia, cosa que els anima a emprendre l'aventura migratòria. Però -i això sí que és nou!-, a la televisió que els enlluerna també hi ha imatges de futbol, i de futbolis-

En aquest sentit afegeix, “a més, ara el Barça és guanyador i universal. Als seus països d'origen ja el coneixen abans d'arribar a Catalunya”.

I demà?

La immigració no és únicament gent amb pocs recursos que busca noves oportunitats. La immigració també és ciutadans del primer món que arriben al país per reforçar la seva situació econòmica. No arrosseguen ni misèria, ni ga-

na, ni estretors. Senzillament volen fer més confortable la seva carrera professional en un país que els acull amb bon clima i una qualitat de vida elevada, sobretot quan després de pagar la hipoteca, el cotxe i les despeses escolars, hi ha prou marge per gaudir-ne.

Aquests grups de nouvinguts tampoc poden escapar d'una realitat marcada pel dia a dia del Barça. A través de l'espectacle, o de la vinculació emocional espontània, també es vincu-

El món s'ha fet petit. Samarretes del Barça a la platja de Tànger

La imatge captada pel Guillermo Barberà certifica la presència del Barça al Marroc. Però també constata que, efectivament, molts dels immigrants que als últims anys han arribat a Catalunya ja coneixien el FC Barcelona en els seus països d'origen. La Societat de la Informació ha escurçat totes les distàncies. La que separa la notícia i la seva difusió i la que ha fet que el món sigui una mica més petit. En un món global, el futbol és un gran espectacle i els cracs —Ronaldinho, Eto'o, Puyol,...— personatges coneguts arreu. Això explica que en la seva arribada al país d'acollida, el Barça i els seus futbolistes es converteixin en cares conegudes que els obren les portes a un nou univers simbòlic, àmpliament compartit.

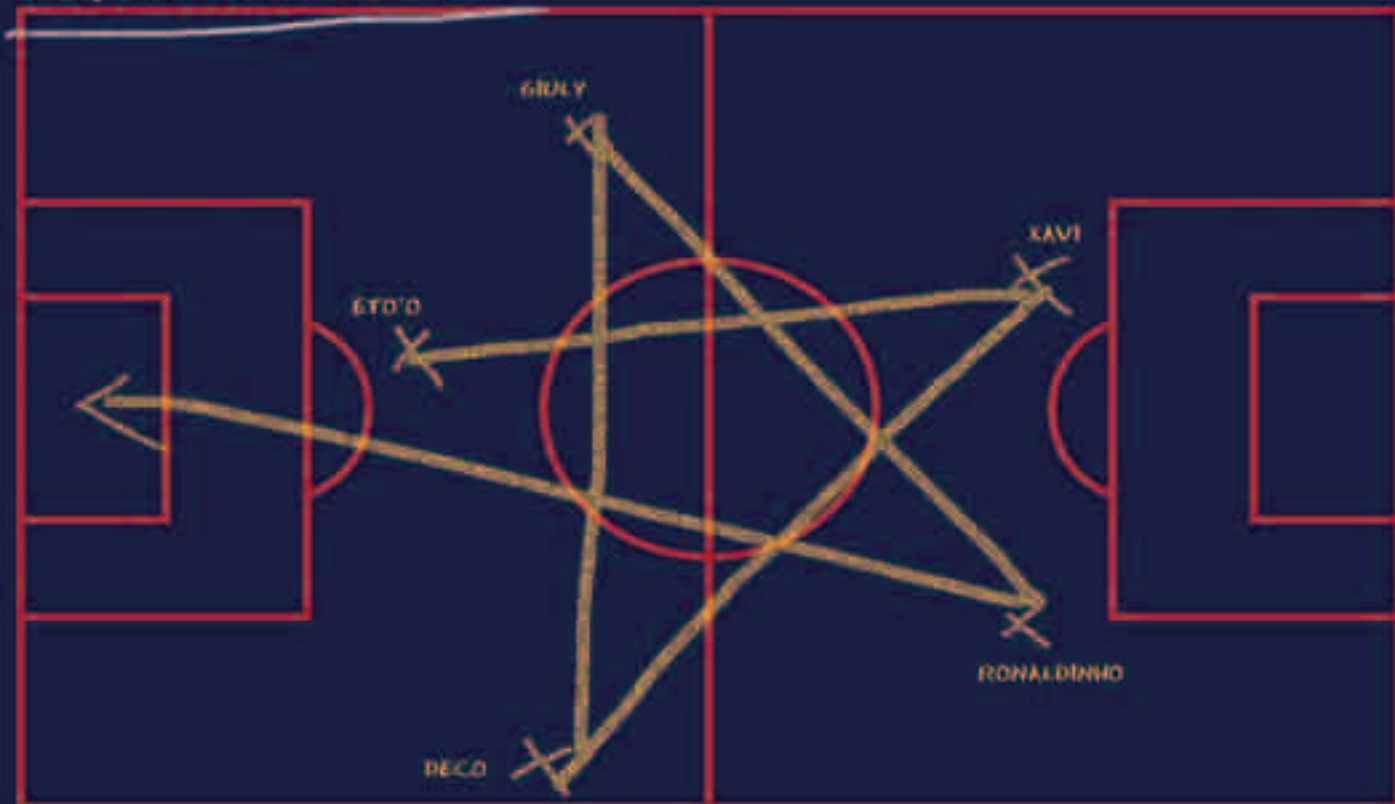
Un grup de joves intenta rematar de cap una pilota, envoltats de fruita en una parada del mercat

UN CLUB, UN PAÍS

len al país de bracet del FC Barcelona. Sigui quin sigui el rostre estètic de la immigració, el cert és que el món canvia més de pressa que mai, cosa que força nous interrogants. L'escriptora Maria de la Pau Janer, guanyadora del Premi Planeta del 2005, hi ha pensat i, tot i admetre que "el Barça continua mantenint una capacitat evident per integrar, gràcies al seu poder simbòlic i aglutinador, ens hauríem de preguntar si a mig termini ho podrà mantenir". La raó d'aquest dubte rau en que "la nostra societat està incorporant tota mena d'elements nous, cosa que pot diluir, afèblir o modificar el paper que històricament ha exercit el Barça". Aquest rol l'ha definit en la seva obra 'Futbol, metàfora d'una guerra freda' l'antropòleg Jordi Salvador Duch. Afirmar: "El Barça 'fa país' en permetre la il·lusió i satisfer les necessitats de tota comunitat i de tot individu de pertànyer a un grup legitimat històricament i que presenta una tangible continuïtat amb el passat. El Barça arrela milers de desconeguts en un espai sentimental comú, però també a un passat". És la història del 'més que un club', en un país d'acollida ■

TÀCTICA FCB

PATROCINADOR OFICIAL DEL
FUTBOL CLUB BARCELONA

UNA VISIÓ DEL MÓN

KIM MANRESA

MIRADA CRÍTICA

■ FOTOS: Kim Manresa TEXT: REVISTA BARÇA

Els ulls de Kim Manresa arriben a la revista barça. Aquest barcelonata del barri de Sant Andreu conviu amb la càmera des dels 14 anys, quan els pares li'n van regalar una. En va aprendre amb la Colita, va treballar a Tele-Expres i Mundodiario, i als 17 anys va fer un viatge iniciàtic a Europa. Després el servei militar a Les Canàries i d'aquí a l'Àfrica. Des d'aquell moment no ha parat mai. Ni un minut quiet, ell i la seva mirada crítica.

La caiguda del mur de Berlín, el mes de novembre de 1989. Una jove de l'est li dona un clavell a un policia de l'oest.

Nens jugant a futbol amb una pilota feta amb una bossa de plàstic a Garoua, al nord del Camerun

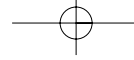
Imatge d'un camp de refugiats a Kòssovo durant una actuació de Pallassos sense fronteres

El món des del seu objectiu

Kim Manresa, Premi Godó i Premi Ortega y Gasset de fotoperiodisme, ha estat guardonat set vegades als premis Fotopress. A França també ha rebut el premi 'Visa pour l'Image' i la revista Photo l'ha situat entre els fotògrafs europeus de referència. A banda, l'agència AP ha considerat el seu reportatge sobre l'ablació com un dels millors del segle XX. Manresa també ha publicat 25 llibres i ha fet més de mil exposicions arreu del món. La pròxima està lligada a un projecte sobre esport i multiculturalitat que impulsa el Centre d'Estudis Olímpics i l'Institut de la Comunitat de la UAB, amb un fort suport institucional.

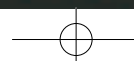

DEL BARÇA DES DE L'ESCOLA

L'escola és un espai d'aprenentatge. Els primers amics, els primers mestres i les primeres aficions. L'escola és l'aula i el pati, l'espai natural on els nois i les noies aprenen a jugar mentre en descobreixen les regles, i, és clar, el futbol i el Barça. La revista Barça ha anat a l'escola amb el Samuel Eto'o. Hem visitat un col·legi de la Catalunya d'avui, un centre escolar amb una població que supera el 50% d'alumnes immigrants. Són alumnes que, a través de l'esport i del Barça, s'integren al país d'acollida. Amb la càmera del Kim Manresa i una pilota, entrem a l'aula.

■ TEXT: Eduard Pujol, José M. Lázaro i els alumnes de l'escola 'Els Convents' | FOTOS: Kim Manresa

El paisatge humà de les escoles de Catalunya ha canviat, i molt, en els últims cinc anys. A les aules s'hi poden trobar alumnes arribats de cent nacionalitats diferents. I el cens escolar revela que dels 36.000 alumnes immigrants del curs 2001/02 s'ha passat als 90.000 d'aquest curs 2005/06. En aquest marc canviant, l'esport té un paper central a l'hora d'afavorir la integració d'aquests nous catalans. Segons Cris Kennet, doctor en sociologia de l'esport per la Universitat Autònoma de Barcelona, "l'esport és una llengua comuna, que permet superar barreres culturals". En aquesta mateixa línia, també explica que "per als nens amb problemes d'expressió i de coneixement de la nova llengua, l'esport i el futbol són una bona forma per expressar-se". Situats de ple en aquest procés d'integració i vinculant-lo al Barça, el doctor Kennet manté que "el Barça permet a aquests joves identificar-se ràpidament, i eficaç, amb la cultura local, la que els acull, i es poden sentir partícips de la nova comunitat". Aquestes reflexions expliquen que en les escoles de Catalunya, tot i aquest canvi de paisatge humà, els nens continuen corrent darrere d'una pilota. I si no l'empaiten, és perquè n'estant fascinats. Per la pilota, pel joc, i per tot el que l'envolta.

La visita

Marivi Porta és la directora de l'escola 'Els Convents' de Martorell. Un centre amb una població immigrada que arriba al 51% dels alumnes. Els noms més repetits entre els nois i les noies que hi estudien són Mohamed, Ibtissam i Youness. Fa 22 anys el llistat dels noms era ben diferent, però, com avui, la pilota i el futbol ja eren l'atracció del pati. Segons la Marivi Porta, "si la família n'està mínimament vinculada, els nens quan fan P3 ja comencen a estar pendents de tot el que envolta el món del futbol".

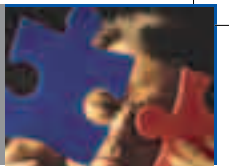
El divendres 14 de gener la REVISTA BARÇA ho va poder comprovar. Samuel Eto'o es va entrenar com cada dia. En acabar vam sortir del Camp Nou i vam anar a visitar els 167 alumnes d'aquest centre escolar de Martorell. No en sabien res. Era una gran sorpresa. Van dinar entrepans, com si haguessin d'anar d'excursió. Al punt de dos quarts de dues tots estaven aplegats a l'aula d'activitats. Se'ls va demanar silenci i se'ls va fer saber que estaven a punt de descobrir el personatge sorpresa que esperaven. Era l'Eto'o. Va entrar a l'aula i van embogir. Literalment. Crits, sorpresa, i admiració. L'Eto'o al davant de dos-cents nanos que, en molts casos, pertanyen a famílies que fa cinc anys ni tant sols haurien

On s'ha fet aquest reportatge

L'escola 'Els Convents' de Martorell fa 62 anys que educa en un edifici únic. Assoleïat, airejat als quatre vents, modern per l'època i plenament vigent. Al darrere s'hi amaga la mà de l'arquitecte Josep Lluís Sert. El va imaginar i el va dibuixar, però, coses de la guerra!, no el va acabar. Avui des de l'escola en continuen reivindicant la seva autoria. Però seixanta anys són molts, i avui els alumnes de 'Els Convents' ja no són els fills d'un poble pagès, situat en un lloc de pas, lluny d'enlloc.

Avui a les aules d'una vila mitjana molt industrialitzada, són majoria els alumnes arribats d'arreu. Aquest curs el tema de treball és el del món dels esports.

Pol 1er curs

Afaf 2n curs

Hamza 4rt curs

Clara 1er curs

El Bouzinae explica la visita de l'Eto'o

El Bouziane és un alumne de sisè curs i fa aquesta descripció de la visita de l'Eto'o a la seva escola: "Avui és el dia de la sorpresa i a la classe d'anglès he estat nerviós. Què passarà? Estàvem a la sala esperant la sorpresa tots junts. Jo ja ho sabia que vindria en Samuel Eto'o. L'Hakim és el que em va dir que vindria l'Eto'o, segons ell visita escoles, jo no ho sé. El que em va agradar més va ser parlar amb l'Eto'o. Li vaig preguntar que si ell i el Ronaldinho es posaven d'acord quan comença el partit i em va respondre que es posen més vegades d'acord per ballar i per jugar. Jo em pensava que sortiria a la televisió. Tota la gent cridava molt. Van jugar a futbol i jo no podia perquè em feia mal el cap i he hagut de seure al banc. El Youness Boukafri s'ho va perdre perquè no va portar el permís per quedar-se a dinar. Quan li van dir que havia vingut l'Eto'o, ell no s'ho creia".

Gaudeix amb nosaltres d'aquesta

Lliga apassionant.

Refresc Oficial

Coca-Cola

Coca-Cola i la seva lletra són marques registrades de The Coca-Cola Company.

imaginat que el seu futur havia de passar per un poble ben comunicat, amb opcions de feina, on els seus fills hi trobarien un espai per créixer i aprendre.

Aquests nois i noies, de procedències diverses, avui s'escolaritzen en un entorn on el futbol hi pesa molt i el Barça i els seus jugadors, tant o més.

Les professores de l'escola confessen que cap als 6 o 7 anys hi ha nens que ja han interioritzat que hi ha un equip que es diu Barça i que "avui les nenes juguen a futbol com qualsevol nen, cosa que abans costava més de veure". També expliquen que "qualsevol jugador que té una presència mediàtica forta es converteix en una icona potent per als escolars".

Sabent-ho, Eto'o visita totes les classes. Dels més petits als més grans. Firma una pilota per a cada grup, i segons el curs, juga, respon preguntes i anima els nens a estudiar. També agafa una bola del món i la remena com si fos una pilota fins que hi troba el seu país d'origen, el Camerun.

Preguntes i respostes, rostres espantats, ulls brillants. És l'hora de continuar descobrint com veuen el futbol, el Barça i l'esport en general els nois i noies d'una classe de primer. De l'Eto'o escriuen que "és de color marró i el que més corre del món. És el pitxixi, el que marca més gols. Fa 30 o 100 gols i regateja molt".

El camerunès comparteix popularitat amb Ronaldinho, l'altra imatge del Barça d'avui -a

"Quan un jugador té una presència mediàtica forta es converteix en una icona molt potent", explica una mestra que treballa amb un 50% de nens nouvinguts

les parets de l'escola hi trobem fins a quatre dibuixos penjats del brasiler i el pòster que BARÇA CAMP NOU va publicar de tota la plantilla. Els més menuts descobreixen Ronaldinho: "És un jugador molt famós. Té una cua, els cabells els té de rínxols i és del mateix color que l'Eto'o perquè han nascut al mateix poble. Juguen al Brasil i al Barça perquè s'hi van apuntar".

En aquest joc de definicions també hi ha lloc per al Puyol. Insisteixen, "és el capità i és català".

A punt d'acabar la visita encara trobem dos parers més. "Què és el Barça?", els preguntem. "És l'equip de Barcelona i de Catalunya. És el primer de la lliga, té un camp que és el Camp Nou que és molt gran. Té molts guàrdies. Al marcador porta escuts del Barça i fora, també". Paraula d'uns nens de primer curs. ■

ENERGIA EN ESTAT PUR

**1.000 dribblings, 12 recuperacions
de pilota, 9 tirs a porta, 2 gols i
90 minuts de pura passió.
SORT QUE HAS ESMORZAT FROSTIES**

Kellogg's
FROSTIES
PROVEÏDOR OFICIAL D'ENERGIA

UNA DE LES SIS ENTRADES DOBLES PEL PARTIT
FC BARCELONA VS REAL MADRID T'ESTÀ ESPERANT.
ACONSEGUEIX-LA ALS PAQUETS DE FROSTIES.

Proveïdor Oficial d'Energia del FC Barcelona

Adama Traore, a l'esquerra, i Isaac Stephane MBongue lluiten per una pilota en un entrenament al camp annex del Miniestadi.

UNA REALITAT MULTICULTURAL

Com passa en la societat catalana, la presència d'immigrants als equips del planter i a les seccions no professionals del FC Barcelona segueix una tendència a l'alça. El Barça assumeix la funció de la integració dels nous jugadors de manera diversa, seguint les peculiaritats de cada disciplina i les necessitats esportives de cada equip. És la realitat i la riquesa multicultural del club.

■ TEXT: David Saura | FOTOS: Bevenrain

No fa molts anys, noms com Kwame, Bacary, Keita, Sekou o Moustapha eren pràcticament inexistents a la societat catalana. Ara, a l'hivern del 2006, aquests són els noms d'alguns dels protagonistes que cada tarda s'entrenen als camps de futbol annexes del Miniestadi. És cert que tampoc són els noms més habituals, però representen una realitat cada cop més integrada al FC Barcelona. Es tracta de joves esportistes emigrants o fills de parelles estrangeres residents a Catalunya, que cada cap de setmana es posen la samarreta blaugrana.

Aquesta realitat no és exclusiva del futbol base. Altres seccions menys conegudes del club també conviuen amb una població estrangera que, segons les últimes dades de l'Institut Nacional de Estadística que s'han donat a conèixer fa unes setmanes, representava el 11,4% dels prop de 7 milions de persones que vivien a Catalunya al 2005.

Xifres paral·leles

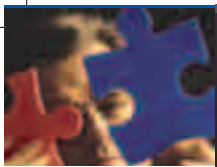
En el cas del futbol, es pot establir una comparació que identifica aquest paral·lelisme de xifres. Per exemple, dels vuit equips més menuts del futbol base, des del benjamí

B al cadet A, hi ha 18 jugadors estrangers dels prop de 140 que integren aquestes plantilles. Un 13% que supera lleument la realitat de la immigració de Catalunya fora dels camps de futbol.

De fet, la història de cadascun d'aquests joves futbolistes té les seves peculiaritats. N'hi ha que arriben a Barcelona després que el club els hagi anat a buscar al seu país d'origen, on han destacat molt per sobre de la mitjana de jugadors de la seva edat. Aquests casos, però, i en edats tant joves, són cada cop menys. Com reconeix Albert Benages, coordinador del futbol base de les categories benjamí fins a cadet, en la majoria de casos es tracta de jugadors que ja fa alguns anys que viuen a Catalunya i que sobresurten al seus equips, ja sigui a Mataró, Terrassa, l'Hospitalet, Lleida o Castelldefels.

És aleshores quan el Barça es posa en contacte amb els clubs, truca a la porta dels pares d'aquests nens i s'interessa per incorporar-los "en base a les seves aptituds tècniques i esportives", recorda Benages. En la majoria de casos, el club col·labora, amb ajuts i beques d'estudi amb aquestes famílies, que també troben en el Barça una manera d'integrar-se i d'arrelar-se al país. "De vegades ens trobem amb famílies desestructurades, amb una mitjana econòmica inferior a la d'anteriors onades migratòries. La seva adaptació costa una mica més, però intentem que les diferències desapareguin al vestidor", comenta Benages.

Els països subsaharians, molt emergents en el l'àmbit del futbol, són els que aporten, amb diferència, més jugadors estrangers al planter. És especialment significatiu el cas del Senegal, amb quatre futbolistes originaris d'aquest

Una representació de jugadors dels equips inferiors del FC Barcelona, al camp d'entrenament annex al Mini.

país, però també n'hi ha de Guinea Equatorial, el Camerun, Mauritània o Ghana. A més, cada vegada augmenta més la xifra de jugadors nascuts a Catalunya, però de pares estrangers. Sigui com sigui, el repàs de nacionalitats dels jugadors novinguts reflecteix les diferències de procedència amb les estadístiques oficials d'immigració. El Marroc i l'Equador, amb un 19 i un 10'7%, respectivament, són els països amb més representació de ciutadans a Catalunya, mentre que als equips inferiors del futbol base només hi ha un jugador, al benjamí B, que tingui alguna d'aquestes dues nacionalitats.

Les seccions, una altra història

Aquesta representativitat dels diferents països dona un gir de 180 graus en el cas de les seccions no professionals, on, per exemple, la presència d'esportistes subsaharians és gairebé testimonial. A les seccions, cada esport és un món diferent, en funció del seu grau d'arrelament a Catalunya. Disciplines com l'hoquei sobre gel, el beisbol o el rugbi, amb poca implantació al país, obliguen a establir lligams amb jugadors d'altres nacionalitats. Gaby Cairo, responsable de les seccions no professionals del club, ho argumenta en base a la "idiosincràsia" de cada disciplina: "Es tracta d'esports que no són propis de Catalunya, on el nivell és més baix; els que més en saben són d'altres països i sense la seva aportació no podríem avançar."

A la secció de beisbol, aquesta necessitat està compensada amb el pes de jugadors de Venèçuela, país d'origen de l'entrenador Elías Lugo i dels cinc jugadors més determinants del primer equip. "A les categories inferiors, on la seva participació no està limitada per la quota màxima de fitxes que estableix la federació, la presència és més elevada i també tenim jugadors de la República Dominicana i algun cubà. Hem de tenir en compte que es tracta de l'esport número u dels seus països i el Barça els per-

Una situació paral·lela es viu a la secció d'hoquei sobre gel, una veritable torre de Babel de nacionalitats, amb suecs, canadencs, nord-americans, txecs, francesos i un japonès. En aquest cas, el delegat Javier Zapata resumeix molt gràficament aquesta aportació: "És com si tu marxessis a Finlàndia i haguessis de fer un equip de futbol. Molt probablement, buscaries jugadors d'Espanya o Itàlia." En l'hoquei sobre gel, l'aportació dels jugadors nòrdics és fonamental: "De vegades, ens trobem casos de famílies es-

El 13% dels jugadors de les categories més petites del futbol base són immigrants estrangers. Els països subsaharians són els que n'aporten més

met la possibilitat de continuar practicant aquest esport a Catalunya", explica Josep Juaneda, delegat de la secció de beisbol des de fa quatre anys. L'arribada d'aquests jugadors als equips blaugranes, però, no és gens fàcil, tal com comenta Juaneda: "En alguns casos anem a barris perifèrics a oferir-los la possibilitat d'incorporar-se al Barça. En d'altres, funciona el boca-orella i els mateixos jugadors immigrants ens porten d'altres amics seus." Sigui com sigui, el delegat de la secció es mostra convençut que l'aportació d'aquests jugadors "és un enriquiment imprescindible" per al beisbol blaugrana.

trangeres que, per motius de feina, s'han de traslladar a Barcelona i busquen al lloc s'hi ha clubs d'hoquei gel on els seus fills puguin seguir practicant el seu esport. És una manera de mantenir els seus costums." A més, això permet incorporar joves que ja tenen la base d'aquest esport, especialment en una disciplina en què o es comença de ben petit o després és molt difícil assolir a un nivell òptim. "Es tracta d'un esport on hem de fer tot el procés de formació dels jugadors, des de petits fins al primer equip", explica Javier Zapata. Per això, cal aprofitar sinèrgies i, per exemple, l'entrenador

Als equips de beisbol, hi ha una presència destacada de jugadors caribenys.

Tot Colors

Més enllà de la pràctica esportiva dins el club, el Barça també fomenta la integració amb diverses iniciatives, entre les que destaca 'Tot Colors'. La segona edició d'aquest torneig de futbol sala inter cultural i interterritorial, organitzat per la Fundació FC Barcelona, va comptar amb la participació de 68 equips i 816 jugadors, bàsicament immigrants de diferents països com el Marroc, Bangladesh, Colòmbia, el Paquistán, la República Dominicana, l'Equador, el Senegal, Mali, Brasil, Guinea, el Salvador, Hondures, Polònia i Romania, entre d'altres. Amb aquesta iniciativa la nostra entitat no només vol promoure la pràctica de l'esport, en aquest cas el futbol, sinó també fomentar els valors solidaris i cívics que implica la pròpia pràctica esportiva. La fase final va tenir lloc al Palau Blaugrana i va tenir com a guanyadors la selecció d'Andorra en la categoria d'adults i la selecció de Barcelona en la categoria júnior.

No l'adormis, cada matí cada matí parlarem del que tu vulguis. Cap problema!

EL SALT DE L'ANGEL

De dilluns a dijous, a quarts de dues de la matinada.

Els jugadors estrangers del primer equip de la secció d'hoquei sobre gel, amb el seu entrenador Kalle Kaskinen, al mig.

del primer equip, el finès Kalle Kaskinen, assumeix també la direcció tècnica de tots els equips inferiors i la formació dels entrenadors.

Beques i ajuts

Cal tenir en compte que el FC Barcelona no compensa econòmicament cap jugador dels primers equips de les seccions no professionals i, per aquest motiu, ofereix altres alternatives per incorporar-los al seu projecte esportiu. Es tracta d'una limitació econòmica i d'una filosofia d'actuació, que resumeix Gaby Cairo: "Els nostres jugadors no cobren i, per tant, els oferim un altre tipus de serveis i ajudes, com ara l'allotjament, els estudis, cursos de català... En defini-

La presència de jugadors estrangers és fonamental per al desenvolupament esportiu d'algunes seccions

tiva, aspectes que facilitin la seva adaptació. A canvi d'aquesta oferta els demanem que s'integrin com a tècnics dels equips base de les seccions i ens aportin les seves aptituds tècniques i la seva experiència."

El gerent de les seccions no professionals, argentí que ja fa 16 anys que viu a Catalunya, té clar que aquesta aportació no pot de ser il·limitada: "Jo entenc la integració com una reciprocitat

d'aportacions. Nosaltres intentem fer més fàcil la seva adaptació al país i els oferim tot un concepte formatiu perquè ells aportin la seva qualitat al desenvolupament d'aquest esport al club. El que no podem és tenir un equip amb tots els jugadors estrangers, perquè això no és integració i no aporta res a les diferents seccions." Sigui com sigui, l'esport continua tenint un paper molt important com a element d'integració. Carlota Solé, catedràtica de Sociologia i coordinadora del Centre d'estudis d'immigració i minories ètniques de la UAB, recorda que "tota interacció, com és un joc d'equip, és molt positiva a l'hora d'integrar a les persones". Amb tot, aclareix que no hi ha dades sobre com ajuda l'esport en la integració dels immigrants i "s'ha de tenir en compte que molts col·lectius d'immigrants tenen tendència a gaudir amb d'altres esports com el criquet". El Barça també podria assumir, en certa manera, aquest paper d'integració a Catalunya, "en la mesura que es doni a conèixer entre els immigrants", ja que "pot esdevenir un punt de trobada amb els autòctons". Amb tot, defuig del paper simbòlic que poden jugar esportistes com Ronaldinho o Eto'o en aquest procés: "La presència de jugadors exitosos és vista com una realitat força inaccessible per a la majoria d'immigrants. Crec que són excepcions de la regla." En canvi, per als joves que cada nit s'entrenen als camps del Miniestadi, la figura d'aquests futbolistes continua sent, en la vessant esportiva, el referent de l'èxit en el futbol ■

La multinacional

El Barça, com a empresa, tampoc és aliè al fenomen de la immigració. De fet, les onades migratòries que anys enrera van arribar a Catalunya des de diverses comunitats espanyoles han estat una font important de procedència de treballadors del FC Barcelona. Algun d'aquests treballadors ja s'han jubilat però també s'hi mantenen una xifra força elevada, que se situa al voltant del 20% del total, segons dades del Departament de Recursos Humans del club. Ara, la situació és una mica diferent. A banda dels treballadors que continuen d'aquella època, en els últims anys s'han integrat empleats de fora de l'estat espanyol, d'origens tant diversos com Ucraïna, Suïssa, el Perú, Colòmbia, l'Argentina, Marroc, Finlàndia, els Estats Units o el Brasil, per citar alguns països. Configuren entre un 6% o 7% del total de treballadors i la seva incorporació al club segueix unes pautes força paral·leles en tots els casos: es tracta de persones que ja tenen una experiència prèvia a Catalunya o l'estat espanyol, ja sigui en l'àmbit laboral o acadèmic, amb una formació elevada i unes capacitats que s'adaptin al perfil que requereix el club.

És, en definitiva, una tendència que cada cop és més present en l'àmbit laboral de les grans empreses, sobretot en aquelles companyies amb vinculacions internacionals. La seva aportació ajuda a dinamitzar el club en la seva expansió internacional i també contribueix a generar una nova dinàmica comercial, en especial a l'hora de contactar amb socis estrangers.

**TRUCA AL 11888
I NO ET PERDIS
CAP PARTIT**

Consulta tota la informació
sobre cada encontre, hora
i lloc, resultats i classificació,
i fins i tot si el partit és
televisat i a quin canal.

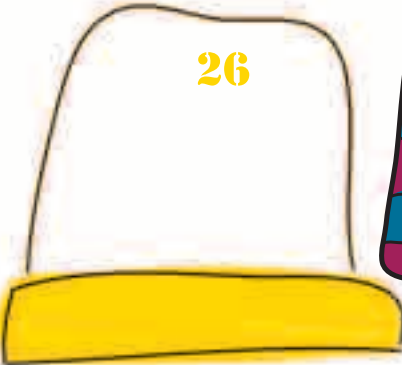
JA HA MARCAT
QUATRE GOLS...

AIXÒ
SÍ QUE ÉS
UN BON PARTIT!

DONCS LA MEVA
GERMANA
ESTÀ SOLTERA,
DEMANA-LI
EL TELÈFON...

QUÈ HA PASSAT

■ TEXT: Xavier Catalán / FOTOS: FCB

Supercampions d'Europa

El FC Barcelona Sorli Discau va revalidar el títol de campió de la Copa Continental en derrotar a la final el Follonica italià. L'eliminària va quedar gairebé sentenciada al partit d'anada, que es va jugar al Palau. El Barça va guanyar per 4 a 0, amb gols de David Páez, Carlos López, que en va fer dos, i Miquel Masoliver. A la tornada, l'equip va controlar el partit, empatant a quatre gols quan només faltaven cinc minuts per a l'acabament. El Follonica encara va marcar tres gols més en dos minuts i va aconseguir un amenaçador 7 a 4. El resultat, però, ja no es va moure i el Barça va aconseguir el segon títol de l'era Paüls i el tretzè en aquesta competició.

Conveni de la Fundació amb la Generalitat i The British Council

La Fundació del FC Barcelona i els departaments d'Educació i de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya, i el *The British Council* van signar un conveni de col·laboració per desenvolupar iniciatives destinades a millorar la motivació i la formació dels alumnes que tenen més dificultats d'aprenentatge en l'escolarització. A partir d'aquest marc de col·laboració també es treballa per potenciar l'ús del català entre aquests joves.

Conveni de la Fundació amb el Departament de Salut

La consellera de Salut, Marina Geli, i el president del FC Barcelona, Joan Laporta, van signar un conveni de col·laboració per promoure els hàbits saludables. L'acord contempla la incentivació i l'organització d'activitats conjuntes per a la promoció i el foment d'aquests bons hàbits per a la salut. Aquesta acció en funció dels objectius que es defineixen en el Pla de Salut de Catalunya.

Conveni amb Medi Ambient i Habitatge

El conseller de Medi Ambient i Habitatge, Salvador Milà, i el president del FC Barcelona, Joan Laporta, van signar un conveni de col·laboració per incorporar criteris de sostenibilitat en la gestió dels residus que genera l'activitat en els diferents àmbits del club.

L'acord estableix diferents àmbits de cooperació per minimitzar i gestionar els residus correctament. El conveni recull la introducció de bons usos i costums al personal del club, als socis i als usuaris de les instal·lacions del FC Barcelona.

Llet Nostra, patrocinador oficial de la secció d'handbol

El FC Barcelona i Llet Nostra van arribar a un acord mitjançant el qual aquesta empresa passa a ser patrocinador oficial de l'equip d'handbol per a les pròximes dues temporades, amb opció a una tercera. Gràcies a aquest acord, Llet Nostra és el segon patrocinador de la secció després de CIFEC, que és el patrocinador principal. La marca Llet Nostra es pot veure a la part posterior de la samarreta oficial i d'entrenament de l'equip d'handbol seguint les normes previstes per la competició.

QUÈ HA PASSAT

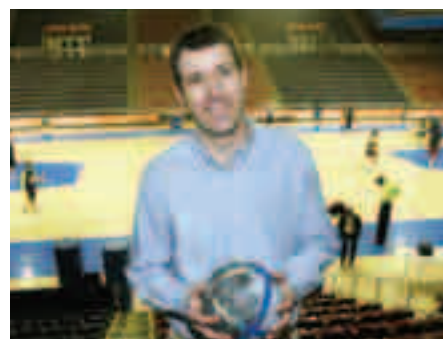
Ronaldinho, Pilota d'Or

Ronaldinho es va coronar com el millor futbolista del món en rebre la Pilota d'Or. En l'acte del 50è aniversari dels premis de la Pilota d'Or que lliura la revista 'France Football', Ronaldinho va rebre de manera unànime el reconeixement del futbol mundial. El brasiler va aconseguir 225 punts, molt per sobre dels 148 de Lampard (Chelsea) o dels 142 de Gerrard (Liverpool). Ronaldinho és el cinquè jugador que aconsegueix aquest premi amb la samarreta blaugrana després de Suárez, Cruyff, Stòitxkov i Rivaldo. Ronaldinho també va revalidar el guardó del 'FIFA World Player' que ja va aconseguir la temporada passada. A més, Eto'o va assolir la tercera posició d'aquest prestigiós premi.

Incorporació de Jordi Llopart com a secretari tècnic de la secció d'atletisme

L'exatleta Jordi Llopart es va incorporar al club com a nou secretari tècnic de la secció d'atletisme. Jordi Llopart, reconegut esportista de prestigi internacional, és l'encarregat de coordinar la secció d'atletisme i també treballa per potenciar la marxa atlètica del club. De fet, la marxa és la seva especialitat. Jordi Llopart va aconseguir la medalla de plata a la prova dels 50 quilòmetres marxa dels Jocs Olímpics de Moscou '80. Aquest èxit, i la medalla d'or als Campionats d'Europa de Praga del 1978, el van convertir en la gran referència de l'atletisme de l'Estat als primers anys vuitanta.

Xavi O'Callaghan, nou gerent de la secció d'handbol del FC Barcelona

L'exjugador Xavi O'Callaghan va ser nomenat com a nou responsable de la secció d'handbol. O'Callaghan, que substitueix en el càrrec Joan Marín, dependrà de la direcció de seccions professionals i farà la feina de secretari tècnic, controlarà el pressupost de la secció i gestinarà les relacions amb els organismes del món de l'handbol.

Messi, 'Golden boy'

A Leo Messi el van guardonar amb el premi 'Golden boy', que el diari italià *Tuttosport* atorga al millor jugador sub-21 que milita en un equip europeu. Messi va aconseguir aquest trofeu individual amb molta diferència respecte de la resta de classificats. Messi, que ara té 18 anys, va ocupar la primera posició amb 225 punts, gairebé 100 més que el segon classificat, l'anglès Wayne Rooney del Manchester United.

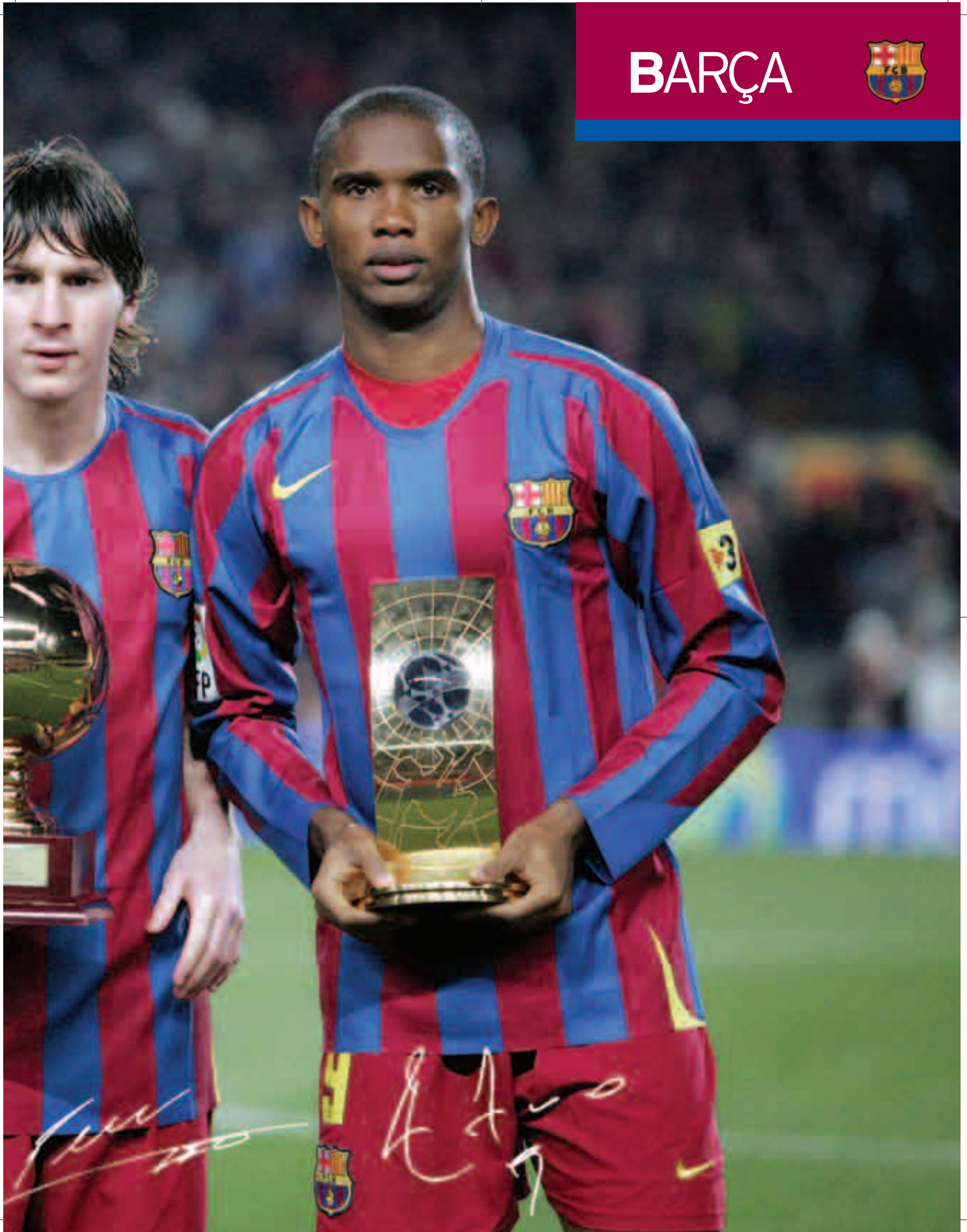

Partit per la Pau

El Camp Nou va acollir el 'Partit per la Pau', que va enfrontar el FC Barcelona amb una selecció de jugadors palestins i israelians. Aquest partit, en favor de la pau al Pròxim Orient, es va jugar el passat 29 de novembre, coincidint amb el 106 aniversari de la fundació del club i va comptar amb l'assistència de l'exprimer ministre israelià Shimon Peres i de l'actor Sean Connery, entre d'altres. El Barça va guanyar per 2 a 1.

BARÇA

Handwritten signatures in white ink, including 'L. A. S.' and other illegible names.

QUÈ HA PASSAT

La selecció catalana al Camp Nou, com cada Nadal

El Camp Nou va ser l'escenari del partit entre Catalunya i el Paraguai en una nova jornada de festa, civisme i reivindicació de l'oficialitat de les seleccions catalanes. En aquesta edició, la selecció catalana de futbol va obrir una nova etapa amb l'estrena de Jordi Roche a la llotja -com a nou president de la Federació Catalana- i la presència de Pere Gratacós a la banqueta, agafant el relleu de Pitxi Alonso, que ha deixat el càrrec de seleccionador. Víctor Valdés i Oleguer van ser els representants del Barça a l'equip de Catalunya. La selecció es va avançar al marcador amb un gol de Jonathan Soriano a la segona meitat, però poc després el davanter visitant Dante López va fer l'1 a 1 definitiu. Aquesta jornada festiva es va acabar al Palau Blaugrana amb l'actuació de diversos grups musicals catalans.

El Barça, present a la Fira EIBTM

El FC Barcelona va estar representat a la fira EIBTM, el saló internacional del mercat de les convencions i els incentius, que es va celebrar al recinte de Gran Via de la Fira de Barcelona. Mitjançant el conveni de col·laboració que el FC Barcelona i Turisme de Catalunya van signar aquest estiu, les dues entitats promouen els seus productes i serveis a les fires internacionals més importants del sector.

El Barça, al Saló de la Infància

Les seccions amateurs del FC Barcelona van participar aquest any en el Saló de la Infància que es va celebrar durant les festes de Nadal. En l'estand de les seccions blaugranes, els més petits van poder practicar esports com el voleibol, el rugbi, el beisbol, l'atletisme i l'hoquei herba. Aquestes activitats van ser dirigides pels monitors, col·laboradors i alumnes de les escoles del Barça i van tenir força afluència de públic.

El Barça, per la Integració

Coincidint amb el partit de Lliga davant el Celta va tenir lloc una nova edició de la jornada 'El Barça, per la Integració'. Un any més, el FC Barcelona, mitjançant la seva Fundació, va tornar a mostrar la seva cara més solidària amb l'organització d'aquesta activitat a través de la qual diferents entitats solidàries van difondre i promoure les seves activitats a través d'estands situats a l'esplanada de tribuna.

Estudi antropològic blaugrana

El doctor en Antropologia Social i Cultural, Jordi Salvador Duch, va presentar el llibre 'Futbol, metàfora d'una guerra freda', el primer estudi antropològic per entendre què és el FC Barcelona. Es tracta d'una obra que aporta un coneixement antropològic sobre el fenomen del futbol i, en particular, sobre el barcelonisme, i sobre què representa el Barça dins de la societat catalana. L'obra fa un repàs a la història del club, els símbols, els mites, la identitat i tot el que envolta l'univers barcelonista.

Yuste, Perrín, Murtra i Vilaseca nous directius

La Junta directiva va nomenar Rafael Yuste, Albert Perrín, Evarist Murtra i Josep Lluís Vilaseca Requena com a nous directius de l'entitat. Yuste, soci del club número 19.429; Murtra, soci número 3.253; i Vilaseca, amb el carnet de soci número 12.949, es van incorporar a l'Àrea d'Operacions i Economia, per aportar-hi la seva experiència professional. Perrín, soci del club número 13.202, va passar a formar part de l'Àrea Esportiva. Tal com està previst als Estatuts del club, ara aquests nomenaments hauran de ser ratificats en la propera Assemblea general ordinària.

Un somni per un regal

L'11 de desembre, a tocar de les festes de Nadal i coincidint amb el partit del campionat de Lliga davant el Sevilla CF, es va celebrar una altra edició de la campanya "Un somni per un regal". La campanya va ser tot un èxit, els aficionats van respondre a la crida que s'havia fet i es van arribar a recollir més de deu mil joguines entre tots els socis i aficionats que es van acostar a l'estadi. Les joguines que es van recollir es van repartir a la Creu Roja i a diferents hospitals d'arreu de Catalunya.

Visita als hospitals

Coincidint amb les festes de Nadal, el FC Barcelona va tornar a visitar als nens i nenes que estan ingressats en diferents hospitals de Catalunya. Els jugadors dels primers equips de futbol, bàsquet i handbol, acompanyats dels tècnics i directius, van repartir part de les joguines que es van recollir a la campanya "Un somni per un regal" als hospitals de Sant Joan de Déu, de la Vall d'Hebrón, de Barcelona, de Sant Pau i del Mar de Barcelona, i a l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona.

Mor Humberto Marco, una institució del beisbol

Humberto Marco, delegat honorífic de la secció de beisbol del FC Barcelona, va morir a l'edat de 85 anys. Marco, que estava vinculat al Barça des del 1941, quan es va crear aquesta secció, va ser un home clau en l'evolució, el desenvolupament i la consolidació del beisbol blaugrana durant més de mig segle, on va exercir tots els càrrecs. La història d'aquesta secció va lligada al seu nom.

Nova etapa del Centre de Documentació

El Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona inicia una nova etapa amb l'objectiu de recuperar, gestionar i difondre el patrimoni documental i històric del club i consolidar-se com el referent dels estudiosos del barcelonisme. L'historiador Carles Santacana va ser presentat com a nou responsable del Centre, que també ha rebut el fons fotogràfic del veterà fotògraf Horaci Seguí.

“EL BARÇA MANTÉ INTACTA LA CAPACITAT D’INTEGRAR”

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain

Les possibilitats de conversa al voltant d'aquesta realitat que és el FC Barcelona són inesgotables. La REVISTA BARÇA s'ha apropat a la UAB per conversar amb la directora del Centre d'Estudis Demogràfics, l'Anna Cabré. Demògrafa de prestigi, interpreta l'evolució de la població del país, assegura que el FC Barcelona manté intacta la capacitat d'integrar gent arribada d'arreu, i destaca la seva última descoberta: Que amb la cara amable del Barça d'avui, el futbol no genera conflictes en una societat amb constant tensió.

Temps de canvis. El Barça ja té 135.000 socis i a Catalunya ja som 7 milions.

I el 2015, si es mantenen les previsions que ha marcat l'Institut d'Estadística de Catalunya, serem més de 7 milions i mig. Aquells '6 milions', que, per cert, l'agència de Lluís Bassat va saber convertir en un eslògan, es van mantenir gairebé dues dècades. Es va convertir en el nostre número 7. Era una constant, com la dels 40 milions d'espanyols. Avui tornar a pensar en una imatge fixa és impossible. Els '7 milions' no duraran gaire.

Aquesta tendència contradia les prediccions més pessimistes.

Jo sóc optimista de mena, però hi ha qui havia anunciat una regressió de la població. Ara, ben al contrari, vivim un boom que està supeditat, com sempre passa en temes demogràfics, a la bonança econòmica. Catalunya és un país amb una economia molt cíclica i, de retruc, la dinàmica de la població també ho és.

El Barça també ha crescut a batzegades. El camp de Les Corts es va quedar petit i ara fa 50 anys es va aixecar el Camp Nou. El 1982 es va fer l'ampliació de l'estadi, cosa que va donar entrada a nous socis.

Els canvis del Barça els conec bé. A Les Corts hi tinc avantpassats des del segle XVII. La meva àvia, la Trinitat Piera, era dels Piera de la masia de Can Bruixa. La meva mare va néixer al carrer Alcolea i el meu germà i la meva germana segueixen la tradició i viuen a Les Corts, patint els embussos quan hi ha partit! Ah, i el cosí de l'àvia! Era en Vicenç Piera, un exdavanter del Barça de la primera Lliga, la del 28-29. Era internacional i de petita tothom me'n parlava.

Una de les característiques més analitzades de l'evolució demogràfica del segle XX és l'esclat de població que es coneix com el *baby boom*. És aquesta corba positiva, espectacular, que arrenca als anys 60 i que no s'acaba fins a l'any 78. Avui aquesta generació comença a assumir responsabilitats.

Ja tocava i és de justícia. És una generació que els ha costat molt arribar-hi. Han superat molts elements desfavorables. D'entrada, eren molts. I, a banda, van haver de conviure amb una destrucció d'ocupació molt i molt dura, sobretot als primers anys vuitanta. Van estar vivint a casa, amb els pares, fins a molt tard. La cara positiva és que van aprofitar bé les possibilitats que van tenir d'accés a l'ensenyament. I ara, és cert, comencen a ocupar llocs de responsabilitat. Però pensi que els seus pares als 22 o 23 anys ja estaven estabilitzats i ells co-

mencen a fer-se sentir tot just ara, quan molts ja han arribat als 40.

Em fa pensar en el Barça. L'arribada de la Junta directiva del president Laporta va estar abanderada pel canvi generacional.

Sí, però una vegada més s'ha demostrat que allò que és essencial no és únicament l'edat. El que és important de debò és el contingut, allò que es proposa. Les noves generacions han de representar coses noves, no només un canvi d'edat.

I aquesta màxima es pot aplicar en tots els àmbits, o només en els del món de l'economia, la política.

Vol un cas molt emblemàtic? En política, el PP de l'any 96 era molt més jove que el PSOE, que no s'havia renovat i mantenia moltes cares que havien fet la transició. Aquell PP, encara que avui costi explicar-ho amb aquesta precisió, representava un canvi. Però al marge de la política, el cas del Barça

“L'essencial del relleu generacional no és l'edat. El més important és el contingut que se'ns proposa”

també és molt clar. I no parlo únicament de la Junta, sinó del Ronaldinho i l'Eto'o, i el Deco, que són els que cada diumenge juguen a futbol. L'èxit s'explica per haver fet un reclutament esportiu d'un gran potencial, quan la temptació podia ser, com han fet altres, triar en funció d'una trajectòria, d'una carrera ja feta.

Això ho trobo molt americà, molt kennedià. 'No et voldran pel que ets, sinó pel que pots arribar a ser'...

Dit així, uff!!! Però és cert. Avaluar pel que ets és més fàcil que pel potencial. Avaluar potencials és més arriscat. I el Barça es va arriscar i ha anat molt bé.

Parlava de Ronaldinho i d'Eto'o. Com és el Barça d'avui?

En un món globalitzat com l'actual, el Barça manté intacta la seva capacitat per integrar. Li he avançat que al 2015 serem mig milió més de catalans, i és obvi que molts tindran uns referents culturals vinculats a la immigració. En aquest dibuix, és important reconèixer que l'element que dóna més projecció internacional a Catalunya, i a Barcelona, continua sent el Barça. I no només això, amb

Anna Cabré, arrels a Les Corts, i lligams amb en 'Piera', un dels grans cracs de la història del club

Coneix com ningú l'evolució de la població de Catalunya. Un país que en els últims 150 anys ha tingut en l'emigració el motor del seu creixement demogràfic. Anna Cabré situa el Barça en un dels eixos que han de fer possible la integració dels nous catalans. Des del seu despatx a la UAB (Universitat Autònoma de Barcelona), on dirigeix el Centre d'Estudis Demogràfics, explica que "avui crida l'atenció que el lideratge de Ronaldinho i d'Eto'o al Barça no cridi l'atenció". Celebra aquesta normalitat perquè "com que és normal, tothom s'hi pot identificar, cosa que facilita la integració del que acaba d'arribar i descobreix on és gràcies al Barça". Així s'explica aquesta demògrafa, nascuda a Les Corts, família de Vicenç Piera (Barcelona, 1903-1961), un dels primers cracs de la història de l'entitat. De l'any 1920 al 1933, va fer 123 gols en 395 partits. Era un extrem finíssim, molt veloç, i les seves centrades, mig gol.

raó o sense, molta gent interpreta les relacions Catalunya-Madrid a partir de la rivalitat esportiva. En aquest sentit, per la feina m'ha tocat viatjar força, i quan al Brasil —per dir un país—, regales una samarreta del Barça, l'encertes de ple. El Barça sempre és ben rebut.

Parlava de la capacitat d'integrar. Aquesta capacitat del FC Barcelona per ser conegut arreu, quin efecte té en el dia a dia de l'estranger acabat d'arribar a casa nostra.

És molt fàcil d'entendre, sobretot per la part masculina. L'immigrant pot saber, i descobrir, i entendre on és en part gràcies al Barça. I més avui, amb una plantilla que també respon a una composició globalitzada. Hi ha més diversitat de jugadors internacionals que no pas d'intraespanyols, com passava en altres moments de la història del club.

Només fa 30 anys Johan Cruyff no podia jugar perquè era estranger i en els anys vuitanta el contingent de jugadors arribats de fora encara estava limitat a dos.

Ui, ui, ui, no m'ho compliquis. Jo encara sóc de les que deia de memòria *Cesar, Kubala, Basora, Moreno i Manchón*, quan tots eren d'aquí.

Però del Barça actual és impossible que no en sàpiga, com a mínim, quatre idees bàsiques.

N'hi ha una que la vull compartir. Jo sempre havia seguit el futbol amb una certa distància, sense gaire passió. Jo estava convençuda que el futbol servia per mantenir i alimentar certs conflictes. Avui penso que no és així.

Per què?

L'últim Madrid-Barça, amb el públic del Bernabéu aplaudint els jugadors del Barcelona és prou revelador. Va ser magnífic. Xapó! En una situació política tensa com l'actual, vaig percebre el futbol com una realitat que genera vibracions positives! Va ser molt important. Estic convençuda que no és únicament perquè l'equip jugui bé, i per haver superat tota mena d'estadístiques, fent més gols que ningú i rebent-ne menys que cap altre. També hi pesa que el club, l'entitat, ara és amable.

Com s'ho explica?

En el cas del Bernabéu aplaudint, xapó per qui aplaudeix, però també per a qui s'ho mereix. Pensa també en el Barça a Zamora. En cap moment es va voler donar corda a la crispació. Resultat? Que a tocar de Salamanca, la visita del FC Barcelona es va convertir en una festa. Si algú hagués tocat alguna nota en fals, el futbol no hauria pogut assumir aquest paper tranquil·litzador en un entorn políticament mogut.

Vol dir que futbol i política a vegades han viatjat plegats cap a la crispació?

No, no. Només penso en el bon rotllo que genera el moment actual. I posats a parlar de política, el paper del president espanyol, Rodríguez Zapatero, és curiós. Que sigui del Barça, i que ho sigui de sempre, per a molts és una garantia. també hi ha qui no li ho perdona. El futbol en aquest cas supera la simbologia que li és pròpia.

Parla de 'moment molt dolç', però el futbol és pendular, i els moviments acostumen a ser molt bruscos.

Sí, i per saber-ho no cal entendre d'esquemes de joc. Em refereixo que en general, començant per l'entrenador, el Frank Rijkaard, continuant pel somriure del Ronaldinho i la imatge del president, el Barça desprèn bon rotllo. Sense oblidar el Puyol, per a qui no tinc prou elogis. Jo a tots quatre els faria ambaixadors honoraris de Catalunya ■

"El 2015 serem 7 milions i mig. En aquest escenari l'element que dona més projecció internacional a Catalunya, i a Barcelona, continua sent el Barça"

HITACHI

Inspire the Next

Dels 68,6 bilions de colors
que reproduïxen les pantalles de plasma Hitachi,
nosaltres ens quedem aquests dos.

HITACHI PROVEÏDOR OFICIAL DEL FUTBOL CLUB BARCELONA

PLASMA TV • LCD TV • DVD CAM

Per a més informació: www.hitachidigitalmedia.com

EVOLUCIÓ DE LA POBLACIÓ (1900-2005)

Socis FCB	Any	CATALUNYA	BARCELONA
11	1900	1.066.382	344.137
1.574	1920	2.344.719	721.669
4.760	1940	2.890.974	1.081.175
5.2817	1960	3.825.779	1.557.865
71.682	1975	5.660.385	1.751.136
108.028	1985	5.978.638	1.991.812

Socis FCB	Any	CATALUNYA	BARCELONA
104.442	1995	6.090.040	1.308.805
104.580	1999	6.207.333	1.503.411
101.028	2001	6.361.365	1.505.525
106.135	2003	6.704.146	1.582.738
110.000	2005	6.995.206	1.668.446

VIDES PARAL·LELES CATALUNYA I FC BARCELONA

Neix Solidaritat Catalana, moviment unitari catalanista.

Fets de la Setmana Tràgica

Es constitueix la Mancomunitat, presidida per Prat de la Riba

Inici primera gran onada immigratòria

Proclamació de la II República i creació de la Generalitat, presidida per Francesc Macià

Franco deroga l'Estatut

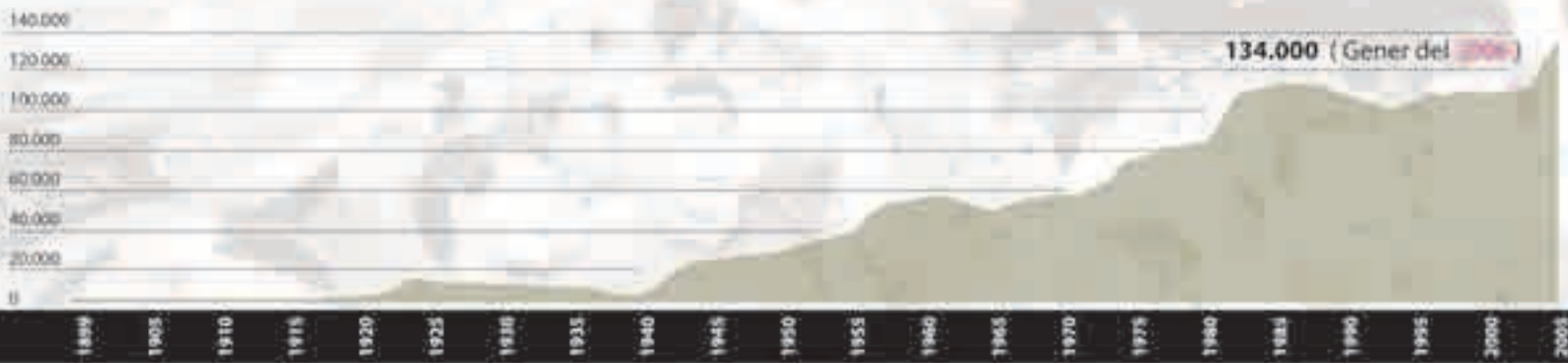
Final de la Guerra Civil i exili de les institucions

Aprovació de l'Estatut d'Autonomia

Afusellament del president Lluís Companys

1902	1906	1908	1909	1914	1918	1919	1920	1922	1925	1929	1930	1931	1932	1936	1937	1938	1939	1940	1942	1943	1950		
El Barça guanya el primer campionat de Catalunya (Copa Macaya)		El Barça inaugura el camp del carrer de la Indústria, el primer amb tribuna		El club s'adhereix a la campanya per l'Autonomia i La Unió proclama el "Dia de Catalunya"		S'inicia el club amb la samarreta blaugrana		El públic viu la Marxa Real i el govern espanyol clausura el camp		Mor Joan Gamper, fundador del club		Assassinat del president Sunyol, als inicis de la Guerra Civil		Gira del Barça per Amèrica. En tornar els jugadors són sancionats		El franquisme s'acabarà amb el Barça, imposa presidents i castellatza el club							
Gamper salva el Barça de la desaparició i el vincula al catalanisme		S'inicia el club amb la samarreta blaugrana		El club s'adhereix a la campanya per l'Autonomia i La Unió proclama el "Dia de Catalunya"		S'inicia el club amb la samarreta blaugrana		El públic viu la Marxa Real i el govern espanyol clausura el camp		Mor Joan Gamper, fundador del club		Assassinat del president Sunyol, als inicis de la Guerra Civil		Gira del Barça per Amèrica. En tornar els jugadors són sancionats		El franquisme s'acabarà amb el Barça, imposa presidents i castellatza el club							

EVOLUCIÓ DEL NÚMERO DE SOCIS DEL FC BARCELONA

<p>Vaga dels tramvies</p> <p>Josep Tarradellas, president Generalitat a l'exili</p>	<p>Inici de la segona onada immigratòria</p>	<p>Creació de l'Assemblea de Catalunya</p> <p>Fundació de CDC a Montserrat</p>	<p>Generalitat provisional, presidida per Josep Tarradellas</p>	<p>Estatut d'Autonomia</p> <p>Jordi Pujol, president de la Generalitat</p>	<p>Pasqual Maragall, president de la Generalitat</p>
			<p>Mort del General Franco</p>		<p>Reforma de l'Estatut</p>

<p>1950</p> <p>1951</p> <p>1954</p> <p>1957</p> <p>Els aficionats tornen del camp a peu i deixen buits els tramvies, tot i un gran alquot</p> <p>Kubala fitxa pel Barça</p>	<p>1960</p> <p>Inauguració del Camp Nou</p>	<p>1966</p> <p>Inici del Trofeu Joan Gamper</p>	<p>1971</p> <p>1973</p> <p>1974</p> <p>1975</p> <p>1977</p> <p>Celebració del 75è aniversari, 1-0-5 al Bernabéu</p> <p>Cruyff debuta al Barça</p>	<p>1979</p> <p>1980</p> <p>1982</p> <p>Inauguració ampliació de l'estadi</p> <p>El Barça guanya per primera vegada la Recopa</p>	<p>1992</p> <p>2003</p> <p>2005</p> <p>El Barça s'hi adhereix</p> <p>El Barça guanya la Copa d'Europa</p>
---	---	---	---	--	---

Si fem un cop d'ull a la població de Catalunya s'hi pot veure unes formes, amb diverses alces i sotrac, que a la vegada s'acaben plasmant en un perfil idèntic quan es repassen les dades del cens de socis del FC Barcelona. I és que l'evolució de la població viu pendent de les conjuntures i els moments històrics. Això explica aquestes 'vides paral·leles' entre Barça i país. Un país amb història, i una història que també ha anat moldejant les possibilitats de creixement del club.

DE L'HOQUEI A LA DOCÈNCIA

Ho tenia clar: un cop s'acabés la seva carrera esportiva com a porter d'hoquei patins volia dedicar-se a la docència. Com a persona previsor que és, Carles Folguera va compaginar la seva època al primer equip d'hoquei patins del FC Barcelona (1995-2002) amb la carrera de magisteri i la llicenciatura de pedagogia. No va ser feina fàcil, però avui en recull els fruits: dirigeix La Masia del Barça sempre sota el precepte que l'esport i l'educació són compatibles.

■ TEXT: Vanessa Forns | FOTOS: Bevenrain

Arribar a treballar del que realment t'agrada, exigeix un esforç important. Moltes persones s'hi esforcen i ho aconsegueixen, i d'altres que, per mil raons diferents, es queden a mig camí. L'exporter del Barça d'hoquei patins, Carles Folguera, és dels qui ho ha aconseguit. Tot i reconèixer que no li va ser gens fàcil compaginar la seva vida esportiva amb els estudis, avui n'està orgullós. D'aquella època i d'aquella opció.

Segons explica a la REVISTA BARÇA, la clau de l'èxit radica en la bona predisposició, la lluita, i, al mateix temps, "en fer el que realment t'omple i et fa sentir realitzat com a persona". Potser per tots aquests motius, ara ajuda els esportistes més joves perquè estiguin preparats en cas que no arribin a la meta que s'han marcat o algú espera d'ells.

Tots els residents de La Masia tenen una mateixa fita: arribar a formar part del primer equip de futbol o de bàsquet del club. Però què passa amb tots aquells que finalment no arribaran a guanyar-se la vida com a professionals de l'esport?

Aquesta és la pregunta que Carles Folguera es va plantejar en l'època en què combinava els entrenaments amb les tardes a la facultat de magisteri i les pràctiques que ell mateix va demanar a La Masia, ara ja fa sis anys. Per circumstàncies de la vida, la seva vinculació amb aquesta residència de preparació d'esportistes va anar creixent conforme passaven els anys. I actualment n'és el director, un càrrec que, per a ell, "continua sent un repte".

Tenint en compte la seva pròpia experiència, Carles Folguera recalca la importància d'una bona formació educativa en el món de l'esport. "El tema educatiu, en la vida de l'esportista en general, no ha de ser una excepció. L'esport i l'educació són compatibles", afirma amb convicció. És per això que, des de la seva experiència en el camp professional i la que va adquirir com a esportista professional, l'objectiu de Carles Folguera és "incidir des d'un punt de vista educatiu en tots els nois que estan a La Masia perquè prenguin consciència que no tots arribaran al primer equip del Barça ni a ser professionals del món de l'esport i que l'educació ha de formar part del seu dia a dia". En definitiva, el que es pretén des de la residència barcelonista per a futures promeses és que "a més del que els pugui succeir quant a la seva vida professional, tots els joves que hagin passat per aquí marxin amb la sensació que n'han tret un profit".

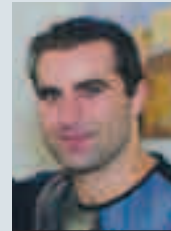
Amb tot, una de les feines més bàsiques de Carles Folguera amb els residents és ajudar-los en aquelles necessitats que els sorgeixen a l'hora d'estudiar. "A La Masia hi viuen nois que provenen de diferents llocs del món. El fet de venir a viure aquí comporta uns hàbits, i entre ells un dels més importants és el de l'educació. Tots ells practiquen esport i van a l'escola, i quan tornen poden comptar amb un espai de

Un nou estil sota els pals

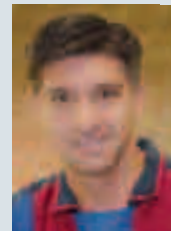
Carles Folguera va arribar al Barça, procedent de l'Igualada, la temporada 95/96, com a successor d'un altre dels grans porters que ha tingut el club, Carles Trullols. Com ell, també se l'ha considerat el número u del món en la seva demarcació i els qui entenen d'hoquei, diuen que va crear un nou estil d'aturar. Però ell s'estima més dir que tenia una forma d'aturar els tirs dels contraris diferent a la de la resta, amb una sèrie de posicions sota la porteria que abans no eren habituals, i que des de llavors molts altres porters l'han fet a seva. De la seva etapa al FC Barcelona es queda, per sobre dels títols, amb les amistats que va fer i amb les anècdotes dels desplaçaments amb l'equip. Hi ha jugadors dels que en guarda un record molt especial, com és el cas de David Gabaldón, Aitor Egurola, Gaby Cairo o l'actual capità de l'equip, José Luis 'El Negro' Páez, tot i que afirma que "podria citar-ne mil més". Dels dos últims destaca que, durant la seva etapa a l'Igualada, li van complicar molt la vida sota els pals. "Després vaig tenir la sort d'entrar a formar part del mateix equip que ells", recorda somrient.

GABY CAIRO

Exjugador de l'equip d'hoquei del FC Barcelona, és el gerent de les seccions esportives no-professionals del club.

"El meu és un cas molt curiós. Sempre he estat un davanter que necessitava marcar gols, que somiava amb marcar-los, i mira per on, el gran referent en la meua carrera ha estat un porter, que ni marcava gols, ni somiava en marcar-los, ni els necessitava. Més aviat, tot el contrari. Quan jo jugava al Reus, un diari va publicar un article que m'enfrontava, foto contra foto, amb aquest gran porter. El titular deia: *"Especialistes enfrontats pel gol"*. Aquell porter estava a punt de fer història per superar per enèsima vegada la marca de porter menys batut, i jo em podia convertir en el jugador que més gols havia marcat en una fase regular. El partit va acabar 4-1, i la victòria se la va endur ell, el porter. Després ens vam enfrontar moltes vegades, i mai oblidaré tots els gols que em va aturar, i la seva mà, que, miraculosa, en l'últim sospir sempre aconseguia ofegar el meu crit. Quants cops havia volgut tenir-lo del meu costat... i, ves per on, va acabar venint al Barça. Ell va canviar d'equip, i jo vaig continuar admirant-lo. Gràcies 'Folgui' per tot el que vam compartir, per aquesta samarreta que guardo al meu armari i al meu cor, per aquest gol que tu em vas demanar i que ens va donar la teua última Copa d'Europa i per damunt de tot, per haver estat un referent per a tants porters, i en especial per a un davanter com jo."

JOSÉ LUIS 'EL NEGRO' PÁEZ

Va coincidir amb Carles Folguera al Barça d'hoquei patins, on ha assumit el paper de capità.

"Què es pot dir d'una persona tan humil i a la vegada tan gran? Algú em va dir que la humilitat fa grans a les persones, i quan vaig conèixer el Carles Folguera em va quedar molt clar. Penso en ell i em vénen al cap moltes anècdotes i records, principalment dels desplaçaments i dels títols que vam guanyar. Tots són inoblidables, i sovint van acompanyats de somriures. De totes les mides i intensitats. Com a esportista va ser un número u, com a persona també. Amic? dels millors que he tingut mai, i com a company, el més realista de tots els que vaig conèixer. Tocava de peus a terra, i davant de qualsevol problema sempre estava a l'alçada de les circumstàncies. No només pel seu interès sinó pel de tot el grup. Quan entrenàvem hi havia un aspecte que em va cridar molt l'atenció: era dels esportistes que necessitava la competició per viure, i, sobretot, per rendir a la pista. Estic convençut que, per la seva voluntat i dedicació, la seva nova etapa com a director de La Masia li deu anar molt bé. Em sento molt afortunat de tenir una gran persona com ell entre els meus amics. Li desitjo el millor, perquè s'ho mereix."

LA TAQUILLA

Carles Folguera a la cuina de La Masia, prop dels fogons, supervisant la feina del cuiner, Fernando Redondo

reforç escolar. La intenció és ajudar-los en tot el que necessiten i ho fem amb educadors, gent que té la sensibilitat i la capacitat per fer-ho. Els ajudem a fer els deures, a crear hàbits d'estudi, a preparar exàmens, intentem donar-los una orientació vocacional...", explica Folguera.

La seva agenda al capdavant de La Masia és completa. Es lleva aviat per organitzar la jornada amb tranquil·litat. Entre les seves obligacions, n'hi ha una que es repeteix tots els dies de l'any: la reunió amb l'encarregada de la ne-

cació del llibre *'Porteria a Zero'*. Més enllà de la feina, però, hi ha un element pel qual Carles Folguera sent autèntica passió: la seva família. No hi ha res que li agradi tant com anar al seu poble, a Bell-lloc, a tocar de Lleida, al Segrià. A prop dels seus, comparteix el pas asserenat del temps amb la seva dona i la seva filla. I és que segons el director de La Masia barcelonista, tenir la família al costat, sempre donant-te el seu suport en tot el que facis al llarg de la teva vida, és un pilar imprescindible per gaudir-ne ■

"Els ajudem a fer els deures, a crear hàbits d'estudi, intentem donar-los una orientació vocacional"

teja, amb la de manteniment i també amb el cuiner, per parlar de les tasques que s'han de fer. A partir d'aquí sorgeixen diversitat de temes que s'han de tocar. Parlar amb els educadors de reforç que ajuden els nois a fer compatibles els estudis i l'esport, o bé ajudar els residents amb temes de recerca o programar el cap de setmana amb l'educador que pertoqui. Tota la feina que fa a La Masia la combina amb activitats relacionades amb l'esport que millor coneix i que mai ha deixat de banda: l'hoquei patins. Entre les més destacades, les seves col·laboracions amb la Televisió de Catalunya (TV3) per comentar els partits més decisius del FC Barcelona, així com la publi-

Els residents, una pinya

Arriben d'arreu de l'Estat espanyol, i també d'altres llocs, com pot ser el Senegal o la República Dominicana. Tots amb un somni en comú: arribar a triomfar en el món de l'esport. Però més enllà d'això, La Masia FC Barcelona es converteix per a molts adolescents en un punt de trobada en què l'amistat i la companyonia es reforça dia a dia. Els 51 residents en pensió completa amb els quals compta avui dia La Masia -39 de futbol, 11 de bàsquet, i 1 d'hoquei patins- conformen una gran família que, quan els estudis i la pràctica de l'esport els ho permeten, comparteixen les activitats pròpies de la seva edat. Així, i principalment durant els caps de setmana, i sempre acompanyats per un educador, van al cinema, fan tallers de cuina i moltes altres activitats, tant lúdiques com culturals.

Folguera davant de la La Masia, on combinen les seves dues passions, l'esport i l'educació

Una nova forma d'intel·ligència. Descobreix els cinc Teoremes Yaris.

TOYOTA. COTXE OFICIAL DEL FC BARCELONA. FENT EQUIP.

Nou Toyota Yaris. Intelligent Thinking.

Només portant l'enginy fins a l'extrem és possible reunir el que semblava impossible.
Els cinc Teoremes Yaris són una realitat.

- Teorema 1: Un exterior compacte = més espai interior. Sistema Easy Flat. 737 litres de capacitat.
- Teorema 2: Un exterior compacte = major seguretat. El cotxe més segur de la seva categoria: Sistema MICS® i 9 airbags.
- Teorema 3: Un exterior compacte = major confort. Sistema Smart Entry i Smart Start.
- Teorema 4: Una major potència = menor consum. Motor 1.4 D-4D Dièsel 90 cv. 4,5 l en 100 km.
- Teorema 5: Un nou Yaris = menor cost de manteniment. 4,2 hores de manteniment cada 100.000 km.

Gamma Toyota Yaris (acabats Yaris, Luna i Sol): 1.3 VVT-i (87 cv.) i 1.4 D-4D Dièsel Common Rail (90 cv.), amb transmissió de 5 marxes, Manual i Multimode.

Preu des d'11.950 € fins a 17.350 €

TODAY TOMORROW **TOYOTA**

GARANTIA
3 años
o 100.000 Km.

FINANCIAL
SERVICES

Informació i prova:
902 342 902

■ SERVEIS MÈDICS FC BARCELONA
 COORDINADOR: Francesc Orenes
 FOTO: Bevenrain

LES LESIONS DE TURMELL

Les lesions al turmell són la segona causa de lesió dels futbolistes després de les afectacions musculars. Són molt habituals les imatges de jugadors que, després d'un mal salt, d'una topada o d'una jugada fortuïta, es lesionen el turmell.

La gran majoria de lesions de turmell

afecten les parts toves d'aquesta zona i es produeixen per un moviment d'inversió, és a dir, quan hi ha una torsió del turmell cap a l'interior. Més d'un 80% dels esquinçaments dels futbolistes són d'aquest tipus i afecten normalment els lligaments laterals externs de l'articulació. La torsió cap a fora, anomenada per eversió, és menys habitual tot i que aquest tipus de lesió pot ser més greu.

Tot i que les lesions de turmell poden ser de poca transcendència, cal valorar qualsevol lesió en aquesta zona per molt petita que sigui per tal d'evitar complicacions futures que afectin el rendiment de l'esportista. En el cas dels futbolistes joves, per exemple, una lesió al turmell pot afectar el cartílag del creixement.

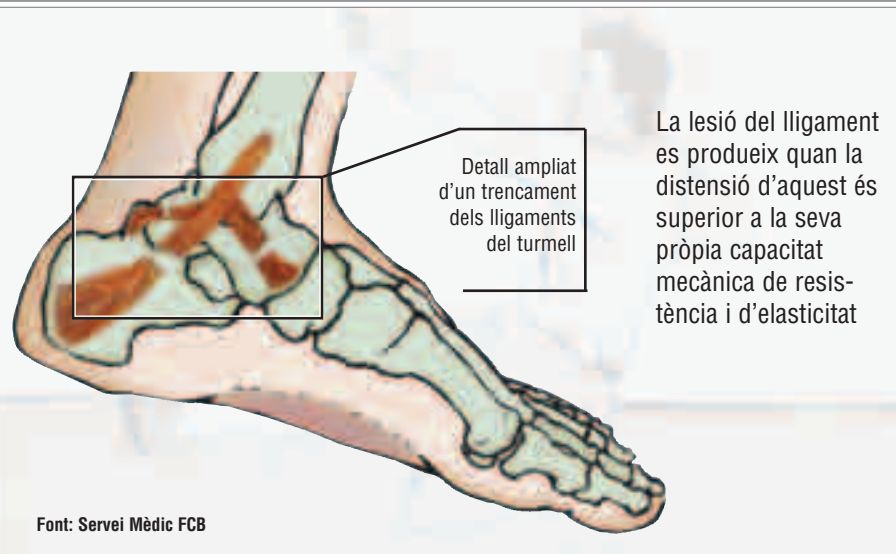
Les lesions de turmell mal curades poden conduir a una inestabilitat crònica i articular dels lligaments amb el conseqüent perjudici per a l'esportista. Les lesions cròniques dels lligaments, les ruptures agudes de tercer grau amb lesions associades de cartílag o de la sindesmosi i la majoria de les fractures que afecten l'ar-

ticulació es consideren mèdicament com a lesions quirúrgiques.

Anatomia del turmell

El turmell connecta el peu amb la cama i està format per l'articulació de tres ossos: la tibia, el peroné i l'astràgal. Aquesta articulació també està conformada per una sèrie de lligaments formats de teixit fibrós que uneixen els diferents ossos. Els més importants són els lligaments laterals externs, l'intern i el lligament de la sindesmosi, que uneix la tibia i el peroné. Aquests teixits són molt importants ja que proporcionen l'estabilitat necessària a l'articulació. Finalment, els turmells també tenen els seus corresponents tendons que permeten la mobilitat del propi turmell i dels dits del peu. Les lesions del lligament lateral extern del turmell es classifiquen en tres graus: primer grau o lleu, quan hi ha una distensió sense lesió visible; segon grau o moderada, quan la ruptura és parcial; i tercer grau o greu, quan la ruptura dels lligaments és completa. Les lesions més habituals són les de segon grau.

Anatomia del Turmell

El cas de Van Bommel

Mark Van Bommel va patir fa uns mesos una lesió al turmell de la cama esquerra quan estava entrenant amb la selecció holandesa. El migcampista es va torçar el turmell després d'un xoc fortuït amb el seu company George Boateng. Les proves mèdiques van confirmar una lesió de segon grau del lligament lateral extern del turmell, amb una afectació de la sindesmosi (unió entre la tibia i el peroné). El pronòstic de baixa va ser de cinc a set setmanes, temps que es va complir ja que va tornar a entrenar amb l'equip a finals d'any. Els Serveis mèdics del club van decidir fer un tractament conservador, sense passar per quiròfan, i amb rehabilitació a les instal·lacions del club.

LES LESIONS DE TURMELL

La lesió del lligament es produeix quan la distensió d'aquest és superior a la seva pròpia capacitat mecànica de resistència i d'elasticitat. Una lesió especialment greu és la que afecta el lligament de la sindesmosi que és el que uneix el turmell amb la tibia i al peroné. En molts casos l'única solució és la intervenció quirúrgica.

Diagnòstic i tractament

És bàsic un bon diagnòstic clínic per definir el millor tractament a seguir per recuperar el futbolista el més aviat possible. Primer cal fer una exploració física de la zona lesionada per tal de valorar la inflamació que, segons el grau, pot significar lesió orgànica de les fibres dels lligaments o bé dels ossos. També es valora el dolor i la presència d'hematomes. Posteriorment, s'analitza la laxitud de l'articulació, és a dir, el marge de mobilitat del turmell en totes les seves variants per determinar si hi ha un lligament que no compleix la seva funció, tant per una lesió actual o per una lesió antiga.

Quan l'equip mèdic té tota aquesta informació es complementa el diagnòstic amb una prova radiogràfica que determina si hi ha le-

sió òssia o no. De totes maneres, si o hi ha afecció òssia no vol dir que no existeixi un altre tipus de lesió. Si el metge vol tenir una imatge dels lligaments per precisar el diagnòstic, puntualment es procedeix a fer una resonància magnètica que mostra de manera gràfica el grau de lesió dels teixits.

Una vegada la lesió al turmell del futbolista és diagnosticada, cal dissenyar el tractament a seguir. Tenint en compte que la gran majoria de les lesions afecten els lligaments, l'objectiu principal és la cicatrització dels teixits fibrosos. Tot i que a vegades la indicació és la intervenció quirúrgica, els Serveis Mèdics del FC Barcelona apliquen habitualment tractaments conservadors de tipus funcional que eviten els inconvenients del procés quirúrgic i afavoreixen la ràpida recuperació de l'esportista. Aquest tractament es basa en la immobilització del turmell amb embenats funcionals, anomenats taping, que eviten els gestos que provoquen les distensions i mantenen els lligaments en repòs. El tractament es complementa amb els analgèsics i antiinflamatoris corresponents i amb el preceptiu treball de fisioteràpia ■

**Assistència
Sanitària
Col·legial**

LA MILLOR ASSISTÈNCIA DE LA TEVA VIDA

Necessites una mà? En tens deu mil

Assistència Sanitària Col·legial és actualment l'entitat líder a Catalunya. Comptem amb **5.000 metges** preparats per a ajudar-te sempre que ens necessitis. Ja són **gairebé 50 anys** preocupant-nos pel teu benestar, amb més de **50 centres sanitaris** concertats, el nostre **Hospital de Barcelona** i el **Centre Mèdic del Camp Nou**, i, per a la teva tranquil·litat, disposem del més complet **Servei d'Urgències Domiciliàries (SUD)**.

Tranquil, som aquí tots els que facin falta. Truca ara al 902 120 122.

FERRAN SORIANO, FORÇA

■ TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Bevenrain

L'afició de Ferran Soriano i Compte (soci número 33.020) pel Barça va néixer de ben petit, com a molts altres nens, de la mà del seu pare. Veien junts els partits per la tele, amb un pacte molt especial: quan el Barça jugava tard i ell havia d'anar al llit, el pare li apuntava el resultat final i els golejadors del partit a la tapa d'una capça de sabates que li deixava al costat del llit.

De ben jove ajudava al seu pare, que treballava al mercat del Poblenou: “Allà hi ha hagut sempre molts culers i recordo especialment la senyora Mundeta, tota una institució, que venia fruita i verdura just davant de la nostra botiga”. Soriano recorda com en aquella època, els venedors de fruita i verdura havien d'anar molt d'hora al Born, de matinada, de manera que la seva “veïna”, que era sòcia del Barça, no podia anar a veure els partits que es jugaven entre setmana i deixava els carnets als Soriano. “Només els partits internacionals”, recorda.

Però amb 13 anys, i amb la força de l'afició pel Barça, en Ferran Soriano va decidir fer-se soci del club, junt amb uns amics d'escola. Anaven a general i el primer abonament que va tenir recorda que només li permetia veure els partits dempeus, “o a dalt de tot o a baix de tot del camp on no hi havia cadires”. Això fins al 1982, quan amb el seu pare i uns amics, van comprar uns abonaments per a la tercera graderia. “Ara, sembla difícil de creure, però fa uns anys les connexions de transport del Poblenou amb l'estadi eren pèssimes, així que la

majoria de vegades optàvem per anar amb l'autocar de la penya barcelonista del barri”. El cas era no perdre's cap partit i viure emocions intenses com una que en Ferran té especialment present, i que va viure ja d'adult: “Vam guanyar al Madrid 5 a 0 i el segon entrenador, Tony Bruins Slot, va sortir de cara a la graderia fent el gest de la maneta. Aquell partit, aquella emoció, no els oblidaré mai”. De fet, en l'època del Dream Team, Soriano ja treballava fora de l'Estat i va assistir a aquell partit amb uns companys de feina austríacs: “Jo crec que van quedar impressionats per la resta de la seva vida. Em va costar explicar-los-hi que no sempre era així, que no sempre estava el camp a rebentar, que no feiem sempre mosaics tan espectaculars i que no sempre li marcàvem cinc gols al Reial Madrid. Tant de bo que sempre, tots units féssim força!”.

Reconeix que el Barça del Johan Cruyff jugador el va agafar massa jove, ja que va néixer el 1967, i els seus records d'aquella època els té borrosos. Els seus primers referents van començar amb en Neskens, en Simonsen, en Schuster i, sobretot,

TEST BLAUGRANA

Un desig complert des que és a la junta: la recuperació econòmica.

Un desig per complir durant aquest mandat: guanyar la Lliga de Campions.

Una frase del Cant del Barça: el que més m'entusiasma és la força col·lectiva del "Tots units fem força".

Un entrenador i un jugador de referència: Frank Rijkaard i Pep Guardiola.

Una afició: la lectura.

Un racó del país per a desconnectar: l'Empordà.

Un personatge històric: Gandhi.

Un altre esport, a banda del futbol: la vela.

en Maradona: "L'argentí em va impressionar especialment, fins el punt que quan ell jugava, jo anava abans a l'estadi només per veure'l escalfar". La seva sortida del club el va frustrar molt fins el punt que creu que en certa manera el va marcar: "Vaig pensar que tant de bo no tornés a passar una mala sortida com aquella, o com les que van tenir en Ronaldo o en Figo. I d'a-

econòmic i social no era bona i feia patir molt els barcelonistes. Ell ho patia com el que més i el 2003, amb 36 anys, ja havia viscut i treballat molt de temps fora de Barcelona, havia adquirit una forta experiència en gestió d'empreses i va veure que professionalment podia aportar coses al club en un moment en què ho podia fer folgadamente.

El seu ídol de joventut va ser en Maradona. Anava bastant abans de l'hora d'inici dels partits a l'estadi, només per veure'l escalfar. La seva sortida el va colpir

questa manera, quan vam accedir a la gestió del club, vaig tenir clar que aquesta seria una de les meves prioritats. La força del barcelonisme també s'ha de demostrar en el tracte a la seva gent". Ell atribueix el seu desembarcament al projecte Laporta i a la direcció del club a "una confluència de circumstàncies". Segons Soriano, a partir del 2000, la situació del club a nivell esportiu,

El seu vincle amb el projecte Laporta va ser Marc Ingla, que havia estat durant anys el seu soci a l'empresa privada. Té molt present quan va veure clar que es podia guanyar: "Nosaltres veníem de molt avall, l'altre candidat de molt amunt, i a quatre setmanes les enquestes ens donaven un empat. Nosaltres vam dur la iniciativa i això ens va fer créixer espectacular-

ment les darreres setmanes. Va quedar clar que érem el canvi que volia la majoria i que estàvem preparats per governar amb força i ganes". Ara és l'home dels números de la directiva blaugrana. El primer any, a més de ser el vicepresident responsable de l'economia del club, va ser el director general. "En aquella època em passava moltíssimes hores al club, fins a 16, però és que havíem de fer una revolució que havia de portar-nos a ingressar el doble i havíem de posar ordre". Això va ser així fins que el segon any de mandat Anna Xicoy va assumir la direcció general. Actualment participa en la Comissió delegada en les decisions més importants que es prenen al club i que es discuteixen a la Junta, així com en tot el que té implicacions econòmiques.

Soriano és empresari i abans d'aterrar al Barça s'havia dedicat especialment a la indústria de les telecomunicacions, amb una consultoria estratègica amb ascendent arreu del món. Ara comença a recuperar aquesta activitat empresarial, tot i que bona part del seu temps el segueix dedicant al Barça ■

LA NIT DE ROJO

■ TEXT: Carles Cascante

FOTOS: Mundo Deportivo - Arxiu FCB - Seguí

3 de març del 1984. Partit 188 del Barça a Europa. El Barça de Cesar Luis Menotti i Maradona jugava en un Camp Nou ple com un ou, -cent mil espectadors- davant el Manchester United. En joc el partit d'anada dels quarts de final de la Recopa. Va ser la nit d'un jove del planter, la nit de Rojo.

L'anada dels quarts de final de la Recopa d'Europa entre dos grans del futbol europeu estava a punt de començar. Un espectacle digne del millor futbol del moment. Sobre la gespa de l'estadi, dos clàssics, dos equips que es respectaven i una eliminatòria oberta i complicada per disputar. Però aquella nit va ser la de Juan Carlos Pérez Rojo, un noi del planter que s'havia guanyat la confiança de César Luis Menotti. Rojo va marcar un autèntic golàs. Va fer el 2 a 0 fregant el temps reglamentari, que és quan la porta de l'èpica està oberta.

Schuster i Maradona, la cara i la creu

El Barça tenia una de les parelles d'estrangers més demolidores del futbol mundial: l'alemany Bernd Schuster i Diego Armando Maradona. En aquest partit, però, el *Pelusa* va ser dubte fins a última hora i, malgrat que no estava al cent per

cent, Menotti es va atrevir a fer-lo jugar. L'entrenador argentí justificava d'aquesta manera l'alineació del crac: "Amb la seva presència hem obligat al rival a sortir del seu esquema habitual, i això és el pitjor que li ha pogut passar al Manchester. Si Maradona hagués estat al cent per cent de les seves possibilitats, el partit s'hagués resolt més fàcilment a favor nostre."

Menció a part mereix l'actuació del migcampista alemany Bernd Schuster. El 8 blaugrana va liderar l'equip, convertint-se en la figura i el cervell d'un Barça que va acabar guyant per 2-0. Els anglesos van crear una teranyina perfecta que va ofegar el Barça i va tenir als blaugranes sense idees durant mitja hora. Però el panorama va canviar de forma radical quan l'alemany va prendre les regnes de l'equip. El seu lideratge, concretat en forma de passades llargues, impossibles, i driblings impossibles, va transpor-

La fitxa del protagonista de la nit

Nascut a Barcelona el 1959, Juan Carlos Pérez Rojo va formar part del primer equip del FC Barcelona des de la temporada 1983 fins la 1987. Elegit el segon millor jugador del Mundial Juvenil del 1979 per darrera de Diego Armando Maradona, la mala sort en forma de lesions va marcar la seva carrera. Extrem clàssic, veloç, amb una gran classe i domini de la pilota. Quan Menotti el va reclamar amb 24 anys el va convertir en interior més endarrerit. Es va consagrar amb Venables, però l'infortuni en forma de lesió va provocar la seva retirada després d'una estada testimonial al Betis. Des de la temporada 1992-93 en què es va fer càrrec de l'infantil A està lligat al futbol base blaugrana. Actualment és l'entrenador del Barça C.

tar el perill de la porteria d'Urruti a la de Bailey i el Barça va començar a jugar.

El golàs de Rojo

Si la primera part havia estat, tal com deien algunes cròniques de l'època "made in Barça europeu", la segona va ser molt avorrida. Si en el primer temps Schuster treia la batuta de director i els Rojo, Carrasco, Marcos, Ju-

lio Alberto i Maradona tocaven seguint les indicacions de l'alemany, a la represa les coses van canviar de forma radical. Amb l'1-0 en el marcador de l'estadi (Hogg en pròpia porta, minut 33), la segona part ja es veia a venir que seria complicada. Els jugadors anglesos, que entrenava Ron Atkinson, van saltar al camp amb una única idea: conservar el resultat per afrontar la tornada de l'eliminatòria a Old Trafford amb garanties. En l'últim minut, però, es va produir el miracle. Rojo va marcar la diferència, transformant una volea en un golàs després d'una gran jugada de Marcos que havia fet una paret amb Clos. Els més de 100.000 espectadors que omplien el Camp Nou començaven a somniar. El jugador del planter va ser dels més incisius de l'equip al llarg dels 90 minuts; va aportar alegria al joc ofensiu del Barça i amb un futbol senzill i directe va complicar la vida a la defensa anglesa que vivia pendent de Maradona, Carrasco o del propi Schuster. S'havia resolt el partit d'anada. Però encara quedava la tornada. A Old Trafford, en un 21 de març i vestint de color groc, el Barça no va saber aturar els anglesos que van guanyar per 3 a 0. Deu minuts de desordre, van eliminar el Barça de Menotti ■

FUTBOL CLUB BARCELONA

Temporada 1987/88

Partit: Barça vs. Liverpool

Equip del Barça: Goicoechea, Busquets, Albiol, Vilhena, Hogg, Carrasco, Schuster, Rojo, Marcos, Clos, Urruti.

Equip del Liverpool: Hogg, Carrasco, Schuster, Rojo, Marcos, Clos, Urruti.

RESULTAT: Gols en contra: 0, Gols a favor: 2

Gols marcats per: Rojo (33'), Carrasco (87')

Entrenador: Ron Atkinson

L'EX

I EN 'SIMONET'?

Amb només 165 centímetres d'alçada era un extrem tècnic, llest i hàbil que tant pel seu joc com pel seu carisma es va guanyar ràpidament l'estima de l'afició del Barça. Allan Simonsen, un danès que venia de triomfar a Alemanya, es va convertir en 'Simonet'. Era l'any 79.

■ TEXT: Sergi Nogueras

FOTOS: Arxiu FCB-Seguí / Benverain

L'afició del Barça acabava d'acomiar

un jugador amb qui havia creat un fort vincle sentimental. La gent blaugrana va plorar l'adéu de Johan Neeskens i per substituir-lo arribava un Pilota d'Or. Allan Simonsen, un jugador fi, tècnic i amb prestigi internacional, es presentava al Barça l'estiu del 79, després de triomfar al Borussia Mönchengladbach.

Tot i que no ho tenia gens fàcil -el record de Neeskens i la final de Basilea eren massa recents-, Simonsen es va posar ben aviat el públic del Camp Nou a la butxaca: "Em va ser difícil aterrar aquí després de l'holandès Neeskens perquè, fent justícia, va ser un jugador molt estimat pel públic, a més de ser un gran futbolista i una gran persona. Però jo vaig venir per fer la meva feina i per fer-la el millor possible. I a això és al que em vaig dedicar." La seva complexió física -era molt menut-, el seu aspecte infantil i el seu caràcter amable i cordial van entrar ràpidament a formar part del patrimoni afectiu del Barça. Tant és així que el periodista Joaquim Maria Puyal li va posar el sobrenom de 'Simonet' en les transmissions dels primers anys de 'Futbol en català', a Ràdio Barcelona: "Que se'm conegués amb aquest sobrenom, em va ajudar molt. Amb aquest gest em vaig poder adonar que la gent m'acceptava. Avui encara hi ha gent que pel carrer em crida 'Simonet!' Això és fantàstic!"

Un dels seus millors moments al primer equip del FC Barcelona va ser la final de la Recopa d'aquella temporada, que es va jugar al Camp Nou, mesos abans que s'hi jugués el partit d'obertura del Mundial del 82. El Barça, entrenat per l'alemany Udo Lattek, tenia una oportunitat d'or

1979

per fer història: guanyar un títol europeu davant la seva afició. El Camp Nou es va omplir per rebre l'Standard de Lieja belga i, després d'una emocionant pròrroga, el públic va esclatar amb el triomf blaugrana. Els gols de Simonsen -de cap!- i Quini -que no s'ha vist mai per televisió!- ho van fer possible: "Vam poder regalar un títol als aficionats del Barça. Era el que volíem. L'afició ens havia fet costat en moments delicats, i es mereixia aquell premi." A banda, com a blaugrana Allan Simonsen també va guanyar la Copa del rei de la temporada 80-81, amb un clar 3 a 1 contra l'Sporting de Gijón.

L'any 1977, dos anys abans d'arribar al Barça, Simonsen va rebre la Pilota d'Or superant dues llegendes com Kevin Keegan i Michel Platini. Amb l'autoritat que dona haver guanyat aquest guardó, el danès parla del jugador que l'ha rebuda aquest any, Ronaldinho: "Només puc dir que és un crac. Juga de manera impressionant gairebé cada partit, tant a nivell individual com de cara als seus companys. És molt bo tenir un gran jugador com ell, però Ronaldinho també necessita un bon equip al seu voltant, i amb el Barça el té." A més, no dubta en elogiar tant el brasiler com la resta de la plantilla: "L'equip i l'entrenador són fantàstics. De fet tot el club funciona bé i crec que és important que això passi per a què arribin els resultats."

"El sobrenom de 'Simonet' em va fer adonar de com m'estimava la gent del Barça. Vaig ser molt feliç"

Simonsen també va ser membre d'aquella selecció danesa, coneguda com la *dinamita roja* que amb Elkjaer Larsen, Soren Lerby, Jesper Olsen i un jove Michael Laudrup va situar el futbol del seu país al gran mapa del futbol internacional. En els seus últims anys com a professional va disputar el Mundial de Mèxic al 86. Un cop retirat va passar a les banquetes i va dirigir les seleccions de les Illes Fèroe i de Luxemburgo. Ara, però, descansa en un poble del Garraf: "Vaig ser molt feliç a Barcelona. Al camp hi venia molta gent i pel carrer els aficionats em parlaven i em demostraven la seva estima d'una manera molt afectuosa, a la vegada que prudent. Dels catalans m'agradava molt aquesta manera de fer, i per això ara torno a viure aquí. Queda tot dit, oi? Ara necessito una mica de tranquil·litat. Res, només un o dos anys, i després ja veurem si torno al món del futbol" ■

2006

JOSEP VALLE, 'L'ÀNGEL DE LA GUARDA' DELS VETERANS

El 31 de desembre ens va deixar Josep Valle Mas, exdavanter del Barça de la postguerra (1940-1948). Amb els anys Valle havia esdevingut la veritable ànima de l'Agrupació de Veterans, on hi va fer una gran feina pensant en els exjugadors més desafavorits. Era l'únic jugador viu de la Lliga del 44-45 i al mes de maig encara va participar en el reportatge 'En som hereus' de la REVISTA BARÇA, que va aplegar 15 excampions de Lliga.

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB-Seguí

Valle va néixer a Oliete (Terol) el 13 de novembre del 1917. Els seus pares, que eren aragonesos, ja vivien a Barcelona però van voler que el seu fill nasqués al seu poble natal. El seu primer equip va ser el del col·legi de La Salle de la carretera de Sarrià. El 1929, amb només 12 anys, va passar al Vilacortens, i d'aquí, gràcies a les seves qualitats, al Sants. Va debutar amb aquest equip l'any 1935, amb només 17 anys. Després de ser mobilitzat i de passar pel front de guerra, va ser capturat i internat en un camp de concentració, a França.

Superat aquest mal tràngol, la temporada 39-40 ja va poder tornar a jugar amb el Sants i el 23 de juny del 1940 va vestir la samarreta del

ters César i Mariano Martín. Això sí, patia una certa indolència a l'hora de posar la cama en la disputa de la pilota. A més, va conviure amb la malastrugança de les lesions, cosa que el va apartar de la selecció espanyola. En canvi, sí va jugar un parell de partits amb Catalunya -contra un combinat de castella i un de valencià-, amb dues victòries a domicili, per 1-5 i 3-4.

La trajectòria de Valle al FC Barcelona va ser brillant. S'hi va estar vuit temporades. Del 40 al 48, amb un balanç de 141 partits jugats i 49 gols. Amb el Barça va guanyar les Lligues del 44-45 i del 47-48, la Copa d'Espanya 41-42 i la Copa d'Or Argentina del 1945.

Quan va deixar el Barça va jugar al Badalona,

El coneixien com 'l'àngel dels veterans' i als 81 anys va ser una de les ànimes de la Trobada d'exjugadors que es va organitzar per celebrar el Centenari del club

FC Barcelona per primera vegada. Va ser en un partit amistós que es va jugar a Les Corts entre el Barça i el Donostia (6-2). El club blaugrana havia aconseguit els seus serveis gràcies a les gestions d'Agustí Sancho, una vella glòria del FC Barcelona dels anys vint. Valle va veure com el seu somni es feia realitat. El Barça havia guanyat la partida a l'Espanyol, que també el volia.

Sancho no es va equivocar. Segons els cronistes de l'època, Valle jugava d'una manera "extremadament científica, amb un perfecte toc de pilota". Era un extrem ambidextre -tot i que preferia jugar a l'esquerra-, amb unes condicions tècniques excel·lents i una gran punta de velocitat i dríbling. Les seves centrades mil·limètriques eren garantia de gol per als davan-

ter al Sant Andreu i al Palamós, on va penjar les botes. També va entrenar l'Horta, el Sant Andreu, el Constància i el Maó. Ell mateix explicava que ho va deixar "perquè patia massa". Deslligat del món del futbol, va treballar fins a la seva jubilació a l'empresa Paniker. Des d'aleshores i fins el dia de la seva mort es va dedicar a treballar pels veterans del Barça. El coneixien com *l'àngel dels veterans* perquè es dedicava a visitar els exjugadors malalts i impossibilitats. L'any del Centenari, quan ja en tenia 81, es va encarregar de localitzar tots els veterans amb què s'havia perdut contacte per reunir-los a la Trobada d'Exjugadors celebrada el 28 d'abril de 1999. Era tossut i tenaç i se'n va sortir: dels 329 exjugadors vius, en va localitzar 321 ■

**Els nostres
colors
ens uneixen**

sorli discau
Supermercats

Patrocinador principal de
la secció d'hoquei patins

L'ENIGMA

L'enigma anterior: Quina anècdota relaciona els jugadors Ramallets, Sagarra, Gràcia, Torres i Vergés amb Fabián Estapé, llavors directiu, en un moment clau de la història del Barça?

La Pista: Havia de ser un secret

La Solució: Van renunciar a cobrar una part de la seva fitxa per ajudar al club en un moment de crisi econòmica

Nom del guanyador: Jaume Mir Martínez (Soci 54.238)

Rebrà de mans del seu jugador preferit una samarreta signada per tots els jugadors del primer equip de futbol.

A la REVISTA BARÇA del mes d'octubre, l'economista Fabián Estapé tornava a destapar una de les anècdotes menys conegudes de la història del club. La sinceritat del gest, i la gravetat del moment en que es va produir, la van resguardar de tota mena de comentaris en un país donat a la "conyeta fàcil", que deia Josep Pla. Ara, un dels seus protagonistes, la reviu en primera persona. És l'Antoni Ramallets, que amb l'experiència dels anys, i la temprança de qui ha jugat 473 partits amb el Barça, hi afegeix una reflexió molt personal.

GENEROSITAT BLAUGRANA .. "SANTA ESPONTANEÏTAT!"

■ TEXT: Antoni Ramallets

Sovint les coses de la vida són molt més senzilles del que ens pensem. Sovint, també, les persones reaccionem d'una forma natural davant de situacions adverses, i després, certes reaccions encertades en un moment determinat es mitifiquen o es consideren més importants del que veritablement van ser. Això ha passat, per exemple, amb el gest que vam tenir cinc jugadors del Barça amb el nostre club ara fa més de 40 anys, quan vam renunciar a cobrar una part del nostre sou davant la crisi econòmica de la institució. Algú podrà dir que peço de modest o que relativitzo massa aquell capítol de la història del FC Barcelona, però jo crec fermament que malgrat els anys que han passat i els canvis que ha experimentat el món del futbol, els jugadors actuals actuarien igual davant d'una situació similar. El gran Fabián Estapé va fer públic l'any 1999, en el programa de TV3 *Aquest Any Cent*, una anècdota que va tenir com a protagonistes la mala situació econòmica del club i cinc jugadors: en Sagarra, en Gràcia, en Torres, en Vergés i jo mateix. Llavors l'Estapé va fer pública una anècdota que cap de nosaltres mai no ha-

viem explicat, bàsicament perquè consideràvem que no havíem fet més que el que tocava davant d'una situació molt concreta. Però l'espontaneïtat de l'Estapé potser va trobar aquell moment com l'ídoni per retre'ns una espècie d'homenatge, i això potser també s'explica per l'amistat que sempre ens ha unit. I de fet, l'espontaneïtat també va ser la desencadenant de l'anècdota. El club havia canviat

de banc en plena crisi pel Camp Nou. El moment econòmic era molt delicat, però a nosaltres no se'ns havia deixat de pagar mai. Sempre havíem cobrat quan tocava. I aquell dia jo vaig anar a la Via Laietana, 180, on hi havia el despatx del 'Papi' Carbonell, que era l'encarregat d'abonar-nos la fitxa als jugadors. Hi vaig anar jo, però també en Sagarra, en Gràcia, en Torres i en Vergés.

Ramallets, dempeus, és el primer per l'esquerra. Sagarra segon per la dreta, era el capità de l'equip

Parlem de fa 40 anys i els protagonistes de l'anècdota són Sagarra, Gràcia, Torres, Vergés i el propi Ramallets

Tots quatre vam coincidir a la sala d'espera, abans de ser atesos pel Carbonell, i allà va néixer la idea. Sabíem que el Barça estava passant un moment molt difícil i que necessitava diners. En aquella situació, tot xerrant sobre la crisi i les possibles solucions, vam tenir un moment de simpatia improvisada. No sabia dir qui va tenir la idea, perquè tot plegat va anar molt ràpid i tots hi vam estar d'acord al moment: Havíem de proposar al club que ens pagués quan pogués, però no en aquell moment. Calia que el Barcelona atengués a d'altres despeses més importants i vam veure clar que nosaltres podíem esperar.

Diu que "avui en dia passaria tres quarts del mateix", tot i admetre que el futbol ha canviat molt

I aquesta va ser l'anècdota. El gran encert del president Miró-Sans de construir el Camp Nou havia comportat unes esclavituds econòmiques que el club havia d'afrontar, i per nosaltres no quedaria. Érem barcelonistes des de petits, jugàvem al club dels nostres somnis i aquest mai ens havia deixat a pagar ni cinc cèntims. Allò s'havia de fer i per fer-ho bé vam voler parlar amb l'Estapé, perquè no volíem que ningú tingués la sensació que per deixar de cobrar aflluïríem. Volíem explicar molt clarament la nostra motivació, que no era cap altra que el sentiment de barcelonisme.

Antoni Ramallets a casa seva, a Sant Joan de Mediona. A la pared hi pengen fotografies de la seva trajectòria al futbol

I com he dit, avui en dia crec que passaria tres quarts del mateix. Evidentment, tot ha canviat molt i els moments no són comparables, entre d'altres coses perquè en aquell moment dels 25-30 jugadors de la plantilla, 20 o 22 érem de casa. De fet, si vam ser

nosaltres cinc i no més els qui vam fer aquest gest va ser perquè la casualitat va voler que fóssim nosaltres cinc els qui ens trobéssim en aquella sala d'espera del despatx de la Via Laietana. Santa espontaneïtat! ■

EL NOU ENIGMA

Quin va ser el primer jugador immigrant del FC Barcelona?

LA PISTA:

Va marcar 120 gols

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: Revista Barça. Av. d'Àrístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona

Correu electrònic: revista@club.fcbarcelona.com

Centre de Documentació Barcelonista
Coordinació: Antoni Aira

Una Onada de barcelonisme

En els propers tres desplaçaments, el FC Barcelona jugarà en estadis on, gràcies al suport dels barcelonistes, se sentirà com a casa.

■ TEXT: Sergi Nogueras
FOTO: Bevenrain

Un equip guanyador es mereix una afició que el segueixi vagi on vagi. És per això que el FC Barcelona ha iniciat la 'Caravana del Barça', que permet als barcelonistes desplaçar-se amb el primer equip en els partits de Lliga que es disputen a ciutats més properes. Saragossa, Pamplona i San Sebastián són els propers objectius d'aquesta onada de barcelonisme.

Es podrà obtenir, en un mateix paquet, el bitllet d'autocar, l'entrada i altres obsequis de regal

I en què consisteix aquesta 'Caravana del Barça'?

Doncs és ben senzill. En els tres propers desplaçaments del Barça a la Lliga, tot un grup d'autocars sortiran el mateix dia del partit des del Camp Nou en direcció a la ciutat on es jugarà. Els barcelonistes que s'hi apuntin podran comprar, en un mateix paquet, el bitllet per al desplaçament i l'entrada per al partit i, a més, rebran una sèrie de productes gentilesa de les empreses col·laboradores. I tot això a preus molt assequibles. Un cop ja a la ciutat on es jugarà el partit, el FC Barcelona haurà organitzat un punt de trobada on els membres de la Caravana, les penyes locals i altres aficionats podran compartir barcelonisme. Tant bon punt s'acabi el

partit, la 'Caravana del Barça' sortirà novament en direcció al Camp Nou. Però perquè aquesta festa blaugrana quedi oberta a tothom, el FC Barcelona també vol potenciar la presència d'aficionats que viuen en la regió on es jugarà cada partit. És per això que aquests barcelonistes que no els calgui agafar l'autocar per arribar a l'estadi visitant podran comprar les seves entrades i afegir-se a la festa. A banda d'aquesta nova iniciativa, cal recordar que el RACC, l'agència de viatges oficial del FC Barcelona, segueix organitzant els desplaçaments del primer equip i dels aficionats que ho desitgin en avió. D'aquesta manera el club vol potenciar el suport dels seus aficionats en els partits que es juguen lluny l'estadi i encara més en aquesta fase de la temporada ■

Per a més informació truqueu al 902 1899 00 o visiteu la pàgina www.fcbarcelona.com

Els desplaçaments amb onada

La 'Caravana del Barça' també vijarà a Saragossa (el 25/26 de febrer); a Pamplona, per veure l'Osasuna-FCB (l'11/12 de març); i al partit Reial Societat-FCB (el 18/19 març)

Els socis s'apunten a les noves tecnologies

EL FC Barcelona utilitza les últimes tecnologies per comunicar-se amb els seus socis. A banda dels mitjans habituals com són el lloc web oficial (www.fcbarcelona.com), la REVISTA BARÇA, o el diari BARÇA CAMP NOU, existeixen altres vies que faciliten a la massa social tota la informació de manera més directe, personal i immediata. Aquest és el cas de les alertes Infosocis i del Butlletí electrònic.

En el cas de les alertes es tracta del darrer mitjà de comunicació que s'ha obert per unir el club amb els socis. I des de la seva implantació el seu èxit està sent total. Prova d'això és que ja són 51.000 els socis que reben puntualment alertes SMS gratuïtes al seu mòbil on se'ls informa dels horaris dels partits tan bon punt es fan oficials i dels resultats de cada matx en el mateix moment en el què acaba. A banda, els socis també reben les notícies més destacades. De fet aquest servei es va iniciar el passat mes de novembre amb 45.000 socis inscrits, i en aquests mesos ja s'hi ha afegit els altres 6.000. Aquells socis que desitgin registrar el seu número de mòbil o actualitzar-lo per tal de poder rebre les Alertes Infosocis, ho poden fer personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB), trucant al 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@club.fcbarcelona.com o un fax al número 93 496 37 97. Només cal indicar la clau de soci, el número de soci i el número de telèfon mòbil. El registre també es pot fer enviant el missatge ALTA-SOCI clausoci,numerosoci al 5464 (cost de missatge 0,15 euros) ■

El Butlletí, en constant evolució

Pel que fa al Butlletí electrònic, a hores d'ara ja són més de 35.000 els socis que reben mensualment i a través del seu correu electrònic informació detallada sobre tot el que envolta el club i sobre diferents avantatges dels que poden disposar. Aquells socis que encara no hagin comunicat la seva adreça electrònica al club i que estiguin interessats en rebre el Butlletí ho poden fer enviant un correu a oab@club.fcbarcelona.com, o trucant al 902 1899 00.

SERVEIS

902.1899.00
www.fcbarcelona.com

SEU SOCIAL

Tel: 902 18 99 00 - Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n.
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB)

oab@club.fcbarcelona.com

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
- Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

- Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30h.
- Taquilles Boulevard
De dilluns a dissabte, de 10 a 18 h.
Diumenge i festius, de 10 a 14 h.
- Taquilles del camp (a la zona dels gols)
De les 11 h. fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA

museu@club.fcbarcelona.com

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 10 a 17 h.
- Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h.
- Els dies de Lliga de Campions, de 10 a 13 h.

PREUS

- Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.

No-socis: Museu 6,50 euros i Museu + Tour estadi 10,50 euros Infantil (fins a 13 anys): Museu 5 euros i Museu + Tour Estadi 8 euros

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS

centre.documentacio@club.fcbarcelona.com

L'accés és lliure. Els no-socis, però, l'han de concertar al telèfon: 93 496 36 12.

HORARIS

- Atenció al públic: de dilluns a dijous, de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h. Els divendres de 10 a 15 h.

FCBOTIGA

shop@fcbarcelona.com

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 10 a 19 h.
- Diumenges 10 a 14.30 h.

PISTA DE GEL

pistadegel@club.fcbarcelona.com

HORARIS

- Dilluns, dimarts i dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
- Dimecres i divendres fins a les 20 h.
- Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 i de 17.15 a 20.45 h.

PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):

- Socis FC Barcelona 6,80 euros; No-socis 9,20 euros

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden comprar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

Els ídols, a casa

■ TEXT: Cristina Collado | FOTOS: Bevenrain

Els apassionats del futbol ja poden aconseguir les millors rèpliques dels cracs del Barça. Comprant a la FCBotiga del Camp Nou fins el 31 de març entraran en el sorteig de 20 figures FT Champs signades per Ronaldinho i Valdés.

Els Football Champs són unes figures que reproduïxen a escala, amb una precisió extrema, els jugadors del FC Barcelona.

Representen una acció del joc, que els caracteritza. Fins el moment es pot triar entre les figures de Ronaldinho, Eto'o, Deco, Márquez, Puyol, Giuly i Valdés. Els FT Champs inclouen el porter blaugrana estirant-se per aturar un gol, Samuel Eto'o fent una xilena, o el mateix Ronaldinho regatejant. Però a banda de les millors jugades dels cracs del Barça, aquestes figures reproduïxen a la perfecció tots els detalls de la seva cara, el seu pentinat o fins i tot les arrugues de la samarreta. La fesomia, els moviments i l'equipament dels FT Champs són tan precisos que les converteix en un objecte molt especial. És com tenir els ídols a casa.

Promoció per als socis

Per aquesta raó el club vol oferir als seus socis la possibilitat de tenir a l'abast un d'aquests FT Champs signat pels seus protagonistes. Per fer-ho possible se sortejaran 10 figures de

Ronaldinho i 10 de Víctor Valdés. Amb la compra il·limitada de qualsevol producte de la FCBotiga situada al Camp Nou fins el 31 de març, els socis titulars del FC Barcelona podran entrar en aquest sorteig. Per cada tiquet de compra hauran d'omplir una papereta i deixar-la dins una bústia, d'on sortiran els noms dels 20 afortunats. Els guanyadors es publicaran a la REVISTA BARÇA del mes d'abril.

El procés de fabricació

Per aconseguir unes figures amb un realisme espectacular, l'equip de producció dels FT Champs estudia diverses fotografies dels protagonistes i en tria la més representativa. Els detalls de la cara i del cap s'aconsegueix treballant una imatge digitalitzada en 3D. A partir d'aquí comença el procés d'esculpir el motlle de la figura, tenint una cura especial de tots els detalls. Amb el motlle acabat, arriba el moment de la capa de pintura, que coloreja qualsevol detall, fins i tot els tatuatges dels

Visa Barça busca titulars per jugar al Camp Nou

Visa Barça posa en marxa una campanya entre els seus titulars que ofereix la possibilitat de jugar un partit de futbol a l'estadi, fent possible el somni de qualsevol barcelonista

Els titulars de la Visa Barça estan d'enhorabona. El FC Barcelona i 'La Caixa' han impulsat una campanya mitjançant la qual els titulars d'aquesta targeta aconseguiran regals que somia qualsevol barcelonista. El plat fort d'aquesta campanya és la possibilitat de jugar un partit al Camp Nou. Aquest partit només el disputaran 50 afortunats escollits per sorteig. Són 50 barcelonistes que, per un dia, seran titulars a l'estadi. Els guanyadors d'aquest sorteig també podran conèixer les instal·lacions del club, on hi faran una sessió preparatòria prèvia al partit, que, per cert, el jugaran amb l'equipació oficial del primer equip. A més, participaran en una tanda de penals amb premi: el guanyador s'endurà un cotxe de regal. Finalment, participaran en una festa que s'organitzarà amb tots els guanyadors i els seus acompanyants.

Experiències úniques

A banda d'aquest partit, Visa Barça, una targeta conjunta entre el club i 'La Caixa',

també sortejarà entre tots els seus titulars altres experiències úniques relacionades amb el FC Barcelona. Destaca l'oportunitat de viure el clàssic Barça-R.Madrid en una llotja VIP del Camp Nou, poder intercanviar la samarreta amb un jugador o fer una visita guiada per tots els racons de les instal·lacions del club. També hi ha la possibilitat de guanyar un viatge a Basilea, per conèixer la ciutat on va nèixer Joan Gamper, o a Tòquio, per conèixer amb una penya barcelonista del Japó i comprovar la passió que hi ha pel Barça. Aquest viatge inclou desplaçaments, sis dies d'allotjament i excursions guiades.

Comparteix el premi

Però si el que es vol és compartir el premi amb molta més gent, la Visa Barça té la solució. Un altre dels sorteigs ofereix la possibilitat de veure un partit del Barça en un local equipat amb una pantalla gegant, catering, banderes i trompetes perquè una cinquantena d'amics puguin gaudir al cent per cent del partit de futbol que el premiat esculli ■

El Punt Visa Barça

Per fer arribar les últimes novetats de la promoció Visa Barça, el FC Barcelona posa a la disposició dels aficionats un estand informatiu, situat davant de la FCBotiga. En els pròxims partits de Lliga que es disputin a l'estadi fins al final de temporada, exceptuant el que enfrontarà el Barça i el Reial Madrid, en aquest estand es podran consultar tots els premis que inclou la promoció de la Visa Barça i l'agenda completa d'activitats. I és que a banda dels diferents sorteigs, Visa Barça enceta un programa d'activitats ple de música i color, que entretingran el públic en les prèvies d'aquests partits de Lliga.

Aquesta promoció s'estén més enllà de les fronteres de l'estadi, ja que Visa Barça té diversos estands informatius en els principals centres comercials de Catalunya.

Per consultar el conjunt de promocions i d'activitats que proposa Visa Barça es pot consultar el lloc web especial www.busquemtitulars.com o trucar al telèfon 902 239 498. En aquests dos punts d'informació també es pot adquirir la Visa Barça.

Fins a on has portat la teva afició pel Barça?

Envia'ns les teves millors fotos, on se't vegi amb algun motiu blaugrana

1

Mariona Molina Pareja. Sòcia número 133.950

La guanyadora del concurs es va fer aquesta foto a Namíbia. Hi va viatjar l'últim estiu amb prop de trenta amics. El triomf a la Lliga del 2005 encara era recent. La Marina en va voler deixar constància amb una samarreta commemorativa que ho deixava molt clar: 'campions'.

2

Jesús Docampo Díaz. Soci número 102.842

El Jesús ha volgut deixar constància de com la REVISTA BARÇA no té fronteres i també arriba a Egipte. Segons diu, "Tutankamon i la seva cort, si haguessin conegut el Barça se n'haguessin fet socis. Segur!"

3

Jaume Pijoan. Soci número 29.407

En una escala del viatge de noces a París, el Jaume va visitar el símbol més conegut de la ciutat amb la samarreta del Barça. Va prometre que hi tornarà defensant els mateixos colors. Serà per veure com el Barça es corona campió d'Europa.

Correu: Revista Barça - Av. d'Àrístides Maillol, s/n - 08028 Barcelona
e-mail: revista@club.fcbarcelona.com

Per participar al concurs fotogràfic Foto Barça has d'enviar una carta amb les teves dades personals, el telèfon, el número de soci o Gent del Barça i la fotografia corresponent. També ho pots fer per e-mail a: revista@club.fcbarcelona.com. Hi han de constar les mateixes dades i la fotografia que ens envies ha d'estar digitalitzada en alta resolució. Les fotografies més originals es publicaran en aquesta secció i se'n triarà un guanyador.

FECSA ENDESA I EL BARÇA, MÉS UNITS QUE MAI.

A Fecsa Endesa sentim la mateixa passió que tu pel Barça. Per això, com a proveïdors d'energia oficials del FC Barcelona, presentem una **TARIFA ESPECIAL DE GAS** per als seus socis. Amb aquesta tarifa gaudiràs d'un **10% DE DESCOMPTE EN EL CONSUM DE GAS** durant el primer any i un 7%* en el consum més un 15% en el terme fix a partir del segon any, si el contractes abans del 31 de Març. També tindràs un **Servei de Reparacions Urgents 24 hores** totalment gratis.

Tarifa
BARÇA
GAS

10%
descompte en **gas**

**AMPLIEM LA PROMOCIÓ
FINS AL 31 DE MARÇ**

Proveïdor Oficial
FC Barcelona

**Truca ara mateix al 900 84 28 84,
i comença a estalviar.**

* Si contractes llum i gas conjuntament: 5% si només contractes el gas. Oferta vàlida per a noves contractacions per a socis del FC Barcelona amb tarifa 3.1 o 3.2.

PROMOCIONS

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar	Més informació 902 42 40 45
	15% d'estalvi en el terme fix de gas 7% d'estalvi* en el consum de gas 2.50% d'estalvi en la factura de la llum * Descompte del 5% si sols es contracta gas. Consulta promoció del 10% de descompte en el consum de gas. oferta vàlida fins 31/12/05.	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
	10% descompte a tots els socis del Barça	Amb el carnet de soci (sènior) www.bauhaus.es
	Descomptes especials en els desplaçaments a través del RACC	Més informació 902 50 60 70 www.racc.es
	Tarifas especials: cada vegada que el Barça guanyi a la lliga, el dimarts següent all vueling cities des de 15€	Més informació 902 495 902 www.vueling.com/fcbarcelona
	Descompte del 20% Pack anual: 29€/any	Més informació 902 15 20 25
	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles	Codi client per als socis del FC Barcelona: 1301127 Més informació 902 100 101
	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artypian.com
	En les visites guiades, 2x1 en el preu de les entrades.	http://home.palaumusica.org
	Descompte del 25% sobre el preu de taquilla en tots els espectacles de la temporada 2005-2006	http://www.teatrelliure.com

Acords amb altres entitats

	Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot de 200 monodosi de cafè i té, per només 59 €. Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb
	10% forfet estiu/hivern (excepte del 25 desembre al 6 de gener) + una sessió de jump gratuïta
	Entrades a preu de dia de l'espectador: De dilluns a divendres (no festius)
	10% de descompte en les entrades
	3€ de descompte en: • Entrada Completa • Entrada Emblemàtica • Entrada de menors de 120 cm
	5% de descompte en els seus productes a Catalunya

DESCOMPTES AL CLUB

A més, la vostra condició de soci també us permet tenir els següents avantatges:

Pista de Gel: descompte del 25%.	compte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club.	compte a través de www.shop.fcbarcelona.com
Museu: accés lliure al Museu i tour guiat.	Fcbotiga: 5% de descompte en els productes a la venda.	Camp de futbol 7: 30% de descompte en el lloguer dels camps de futbol 7 de les instal·lacions del Camp Nou.
Sales i espais: 30% de des-	Botiga on-line: 10% de des-	

A més, estigues atent als diferents esdeveniments i actes que aniran sorgint durant la temporada amb descomptes especials per als socis. Informa't al butlletí electrònic i a la web del club: www.fcbarcelona.com

WRC: Rally Evolved™ no es un producto de Sony Computer Entertainment Europe. Publicado por Sony Computer Entertainment Europe. Desarrollado por Evolution Studios. WRC es un producto de International SportsWorld Communications Limited. Rally Evolved es un producto de Sony Computer Entertainment Europe. An official product of the FIA World Rally Championship licensed by International SportsWorld Communications Limited. All rights reserved. GAME © 2004 Sony Computer Entertainment Europe. Developed by Evolution Studios. An official product of the FIA World Rally Championship licensed by International SportsWorld Communications Limited.

wrcrallyevolved.com

WRC RALLY EVOLVED SÓLO PARA PLAYSTATION 2 WORLD RALLY CHAMPIONSHIP SÓLO PARA PSP

PROHIBIDO PARPADEAR.
MEJOR QUE NO ABRAS MUCHO LOS OJOS.
TAMPOCO LOS CIERRES. NI SIQUIERA RESPIRES.
MEJOR CONCÉNTRATE Y ESTATE MUY ATENTO
A LOS CIENTOS DE OBSTÁCULOS QUE TE
ESPERAN AHÍ FUERA.

PlayStation®2

PlayStation®Portable

Visa Barça

Ara, si ets titular de la Visa Barça podràs ser titular al Camp Nou!

50 afortunats tindran l'oportunitat de disputar un partit a l'estadi del FC Barcelona. Un partit en què segur que hi guanyes. Quan acabi, podràs disputar una tanda de penals en la qual el guanyador s'emportarà un magnífic cotxe.

A més, també sortegem experiències exclusives relacionades amb el FC Barcelona: des de veure el Barça-Madrid des d'una posició privilegiada fins a viatjar al Japó per conèixer la penya barcelonista més activa del país.

 "la Caixa"

I si encara no la tens, demana-la trucant al 902 239 498 o connecta't a:

www.busquemtitulars.com

Bases del sorteig dipositades davant de notari.

Per a més informació pots consultar www.busquemtitulars.com